ЛИПЕНЬ

1978

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р

№ 14 (1032)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

ПЕРСОНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ...

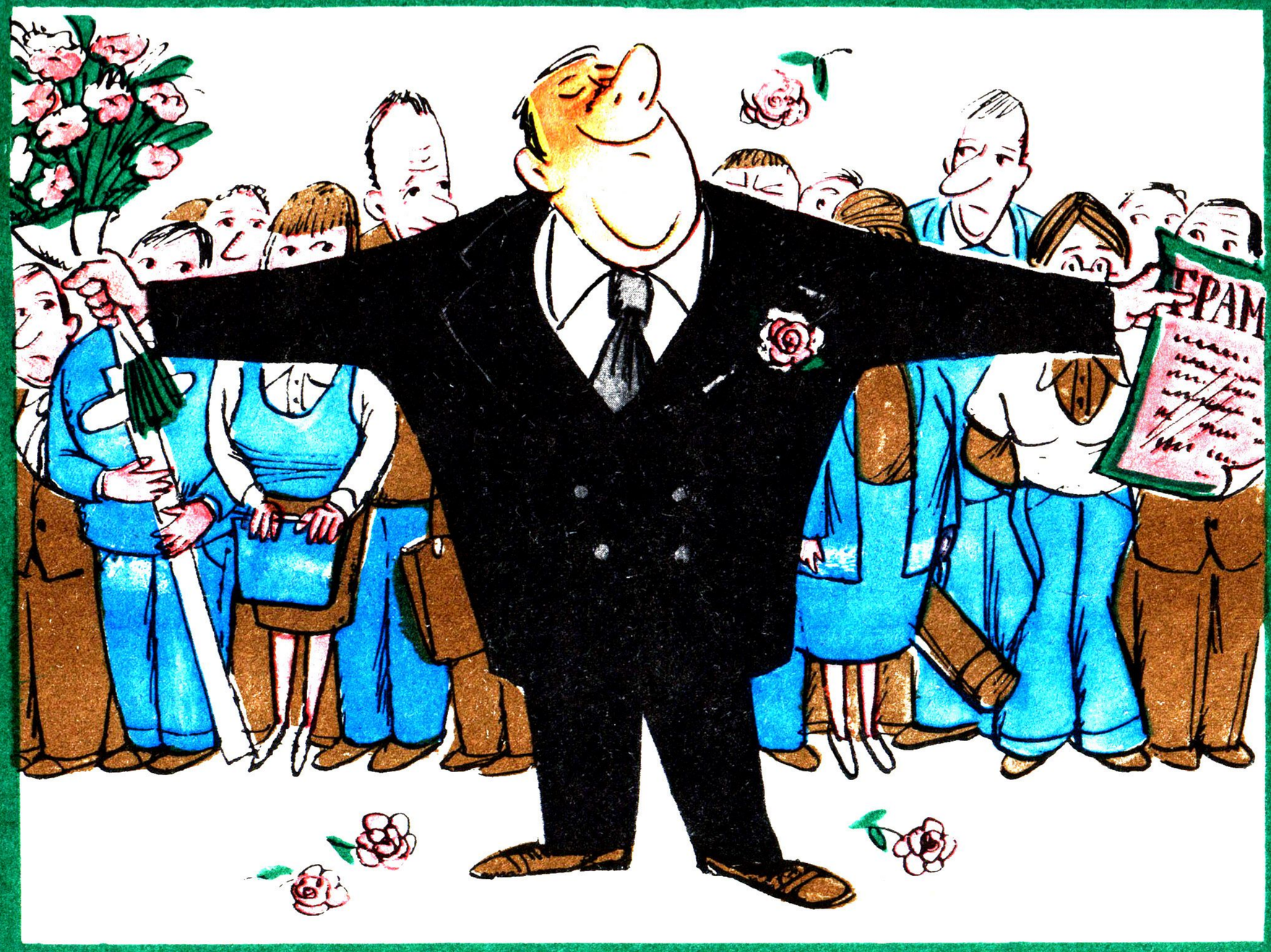

... коли хвалять...

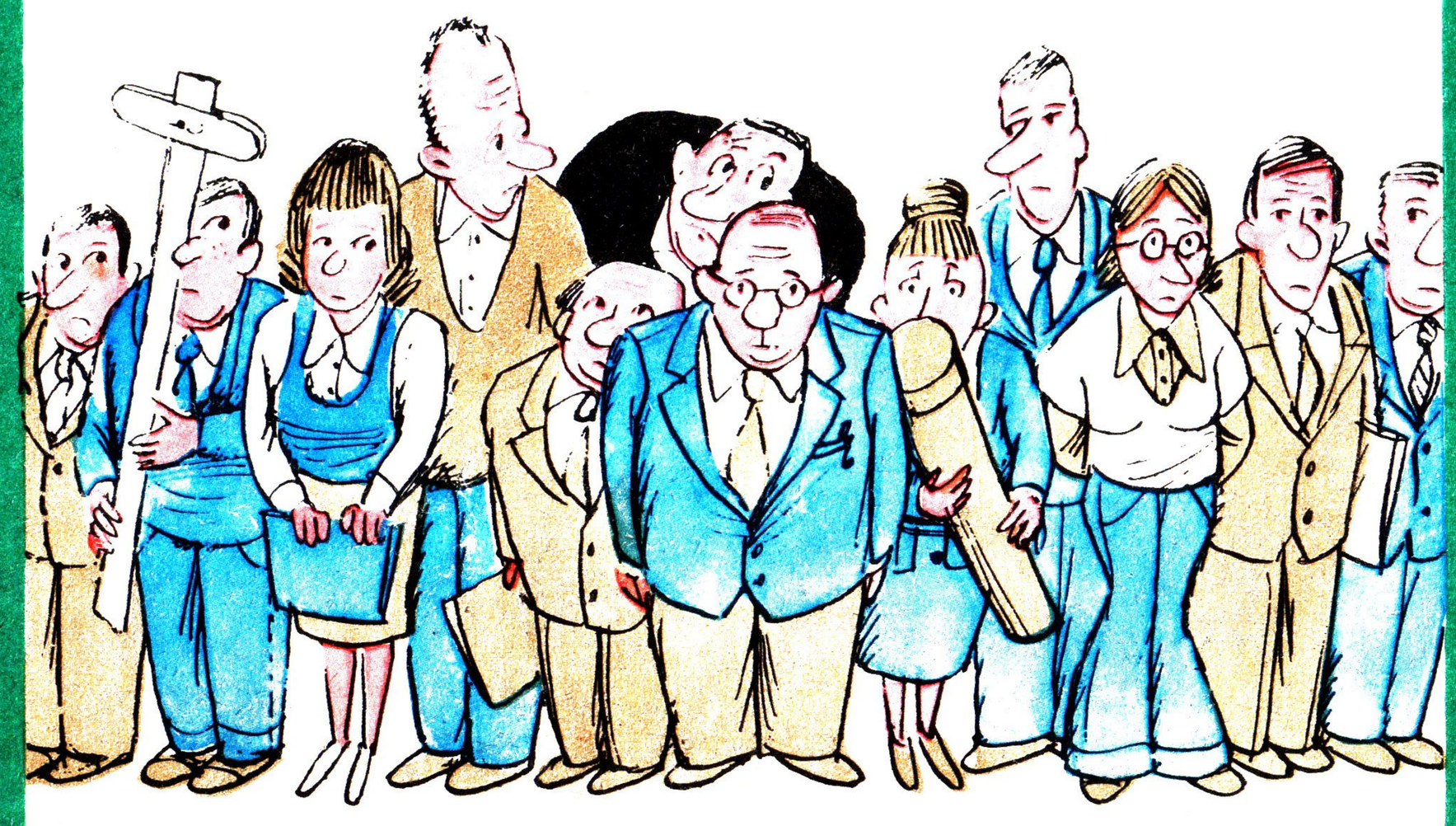

...коли критикують.

(За темою сатиричного журналу «Дикобраз», Чехословаччина).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Стій! Ніж гуцикати по такій «трясі», краще я пішки піду.

Листи коментує поет

СВАТІВСЬКЕ ЧУДО

Здати порожню пляшку в торговому центрі нашого міста дуже важко. Пункт по прийманню посуду майже завжди зачинений, а коли не зачинений, то, як твердить приймальник, немає тари.

(З листа Л. Сердюкової,
м. Сватове
Ворошиловградської області.)

Немає тари...
Ну, й діла.
Пустих пляшок —
уже мільйони,
Високі гори —
териконИ
Аж до небес —
із того скла...
Так це ж подія
хоч куди!
Так це ж у Сватовім відкрито Нове,
велике чудо світу...
З пляшок —
з-під квасу
і води!

А РАК ТАКИ НЕ СВИЩЕ...

Ще наприкінці грудня 1969 року в нашому селі відкрили лазню. А через три дні її закрили на ремонт. Відтоді ніхто ніякого ремонту не робить. Усе лише збираються почати. Невже чекають, коли рак свисне!

(З листа Г. Кудрі,
с. Грушківка Сарненського району
Ровенської області.)

Всі ждуть і ждуть того початку...
Лиш знак подати —
для порядку,
І враз приступлять до ремонту,
Як мовиться,
по всьому фронту.
Почати б лиш,
А «скресне лід» —
Все буде зроблено, як слід.
І стане лазня та до ладу,
І йтимуть люди в лазню радо...

Та це лиш мріється отак.
Хоч пропади —
не свище рак...

Валентин КИРИЛЕНКО.

Телеграфне агентство Перця

ЗАЧАРОВАНЕ МІСЦЕ

виявлено у селі Бобрику Любашівського району на Одещині. Виявлено зовсім випадково. Майже десять років тому в центрі села розпочали будівництво їдальні. За цей час поруч виросли палац культури, будинок сільради, продовольчий, промтоварний і господарчий магазини, пошта, двоповерховий будинок для спеціалістів, побутова майстерня, а приміщення їдальні наче хто заворожив: далі стін і перекриття діло не йде. Правління місцевого колгоспу імені Горького шукає організацію, що зуміє зняти чари.

ЕКОНОМІЧНА ЛАЗНЯ

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). 110.425 березових віників зекономили за п'ять років колгоспники колгоспу імені Леніна Веселинівського району. «Такої економії,— пояснив кореспондентові ТАП голова колгоспу Микола Миколайович Гапоченко,— ми добилися завдяки тому, що в 1973 році закрили нашу лазню. Зекономлено й певні кошти, які б мали піти на її ремонт».

СЕНСАЦІЇ НЕ СТАЛОСЯ

У теплу сонячну днину в селі Юрківцях Могилів-Подільського району Вінницької області випав сніг. Він укрив хати, сади і городи густим білим простирадлом. Притому цікаво, що на інші села цього району не впало жодної сніжинки.

Комісія метеослужби, котра прибула для вивчення незвичайного природного явища, з подивом констатувала, що сніг до того ж чомусь не тане, незважаючи на досить високу температуру. Гадаючи, що вони знаходяться на порозі відкриття нової кристалічної структури замерзлої води, метеорологи провели біохімічні дослідження і розчаровано спакували своє причандалля. Виявилося, що то зовсім не сніг, а всього лиш вапнякове борошно, яке виробляє розташований поблизу цех Сулятицького кар'єроуправління і яке транспортується до залізниці відкритим способом, а не по трубах, як передбачалося раніше.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

Жокей з шайбою.

Освідчений спеціаліст.

Мадам Бровари.

Маруся-богословка.

Грім-пластинки.

Я до твого серця латку прикладу.

Завкубом.

Любов ГНІДЕЦЬ.

ЩО ТАМ, ЗА СТІНКОЮ?

Подейкують, наче один кінорежисер, який знімав фільм з життя фізиків, наказав збудувати в павільйоні хитромудру складну машину, усю з блискучих трубок, кнопок та дротів. Від справжніх синхрофазотронів режисер категорично відмовився: вони, бачте, видались йому надто простими на вигляд.

Не знаю, наскільки ця оповідка правдива, але певен, що електродоїльні установки, змонтовані на молочній фермі радгоспу ім. Лесі Українки, що в Пустомитівському районі на Львівщині, безумовно, задовольнили б запити найвимогливішого любителя технічної естетики. Складні сплетіння блискучих трубок доїльної установки радували око вишуканим мереживом малюнка. Трубки елегантно йшли кудись крізь стінку.

— А там що, за стіною? Либонь, якийсь великий бак? — з багатозначною обізнаністю дилетанта поцікавився я.

— М-м-м, — з непевністю, властивою фахівцям, кивнув директор радгоспу Федір Іванович Коломієць.

Ця непевність стала мені зрозумілою трохи згодом, коли настав час доїння. Доярки ввімкнули апаратуру й дружно заходилися цідити молоко... у звичайні відра.

Таке неприродне поєднання передової електродоїльної техніки з відвертою патріархальщиною викликало подив.

— Бак довелося відключити, — пояснив директор, — оскільки неможливо було встановити, скільки надоює кожна окремо взята доярка. А це призводило до знеосібки і, відповідно, до зниження надоїв. Тому й відключили бак. Таке, до речі, змушений був зробити й дехто з наших сусідів.

Згодом спеціалісти львівської обласної «Сільгосптехніки» категорично запевнили, що електродоїння у відро — це вчорашній день нинішнього прогресу. Та, як не дивно, у більшості господарств чомусь з незрозумілою впертістю хапаються за вчорашній день. Бо він дає більше молока. А ще пізніше, у Києві, спеціалісти республіканського об'єднання, підтвердивши прагматизм керівників багатьох господарств, повідали, що для усунення цього протиріччя спробували було поставити на доїльних установках лічильники. Але спроба виявилась невдалою, бо невдалими виявились лічильники. А як іще можна ліквідувати конфлікт між прогресивним методом та матеріальною зацікавленістю доярок — я, на жаль, підказати не міг.

...Але вернімося до наших корів. Іще дещо дивне виявилось на фермі. У проходах, де, за задумом архітектора, мав проїжджати кормороздатчик і справедливо ділити між корівоньками їжу, в окремих місцях лежали купи буряків. Ближчі до куп корови насолоджувались, усі інші — заздрили їм.

— М-так, поки доводиться вручну розкидати корм. Ось добудуємо кормоцех, тоді все буде інакше, — промовив директор.

Відбулась екскурсія в недобудований кормоцех. Капітальні стіни, багато різноманітного та складного обладнання справляли враження.

— Затримались ми, щоправда, з будівництвом, бо раптом виявили: покрівля осідає, — пояснював мій гід. — Але то не біда. Покрівлю замінимо, цех, врешті, пустимо. Інше мене бентежить. Самі бачите, скільки тутка всіляких моторів, транспортерів, передач. А обладнання чей же некомплектне, збірне: як той казав, з кожного бору по ялинці, — сумно пожартував Федір Іванович. — А як щось та вийде з ладу? Де запчастини брати? А ми ж тоді вже всю технологію під кормоцех налагодимо... Розумієте?

Признатися, збентеження директора я до кінця зрозумів дещо згодом, коли вже в Києві, в «Укрсільгосптехніці» розмовляв із заступником начальника відповідного главку М. В. Андрійчуком.

— Ми до цього часу не одержуємо комплектів обладнання для кормоцехів. Збираємо їх із різних механізмів, які часто-густо дуже неохоче стикуються один з одним. А втім, це стосується взагалі комплексної механізації ферм великої рогатої худоби. Якщо для птахоферм одержуємо комплекти обладнання повністю, для свиноферм — частково, то для корів поки ще жодного не одержали. Отже, щодо горезвісного бору, то директор радгоспу має певну рацію. З кого йому при такому становищі запчастини вимагати?

— З вас, звичайно, — рішуче запевнив я.

— У тім-то й річ, — сумно захитав головою Михайло Васильович, немовби висловлюючи свою думку про компетентність співрозмовника. — А нам — з кого, не підкажете, бува?

Підказати мені було важкувато. Ну, скажімо, щодо патрубків до доїльних апаратів — тут усе більш-менш ясно. Їх регулярно постачає Лисичанський завод гумотехнічних виробів. Регулярність виявляється переважно в тому, що кожний четвертий патрубок, не дочекавшись, поки його натягнуть на трубку, розповзається по шву. Інші три розповзаються дещо пізніше, вже на фермі.

Але з кого, скажіть, вимагати компресори, терморегулюючі вентилі для холодильників чи котки для агрегатів, що виготовляють трав'яне борошно, коли на них, як правило, і фондів не виділяють?! Не кажучи вже про такі дрібниці, як планки та болти для транспортерів. А втім, чому це «не кажучи», коли через них не те що говорять — стогнуть на кожній фермі. Транспортери розраховані на п'ять-шість років експлуатації, а фактично виходять із ладу через три роки. Тому що нерідко їх виробляють зовсім не з того матеріалу, що був запрограмований конструкторами.

Але не лише тому. Часто-густо ті ж транспортери, холодильні та доїльні установки починають передчасно просити лікування або замолоду віддають богу душу через невмілу експлуатацію.

...Радгосп «Щедрогорський» Волинської області одержав новий холодильник. Наладку його доручили чи то конюхові, чи то чабанові, який вийшов на пенсію. Чи то їм обом разом. А ті взяли та й залили в компресор замість фреону... автол. Холодильник у відповідь на такий нерозумний жарт, зрозуміло, образився, вийшов із себе та з ладу. І довго не міг прийти до тями. А в іншому господарстві тієї ж області подібний «спеціаліст» перекрив вентиль, внаслідок чого вода в трубці замерзла, а холодильна установка, навпаки, розморозилась.

Але чому ж до машин допускають профанів? Невже зовсім нема спеціалістів, які розуміються на техніці? Ну, не будемо вже надто категоричні. Дехто є. На тій же Волині приблизно аж третина працівників, які обслуговують техніку на фермах, пройшла певну підготовку. На Львівщині таких дещо більше. Але й тут, як і в цілому по республіці, аматорів-самоуків все ж значно більше, ніж потрібно для нормальної роботи ферм.

Хто ж має вчити? Хто зобов'язаний організувати навчання?

— Самі господарства в цьому насамперед зацікавлені. Ось вони та міністерства, що ними керують — сільського господарства і радгоспів — нехай потурбуються, — твердять у «Сільгосптехніці».

— Ми — залюбки! Але ж спеціалісти — у них. І сама «Сільгосптехніка» не менше за нас зацікавлена в збереженні техніки. Адже на них летять всі шишки за затримку ремонту, недостачі запчастин... От нехай і навчають! — заперечують опоненти.

— Та ми з радістю! — гукають сільгосптехніківці. І наводять при цьому чимало прикладів, коли вони організовували навчання, а колгоспи та радгоспи не присилали людей. — А юридично ми ніяких прав по відношенню до них не маємо. Пропонуємо вчитися, але примусити не можемо.

Ось така картина вимальовується. Вчити начебто бажають всі. Але ніхто вчити н е з о б о в ' я з а н и й. Тим-то й хотілося б у цьому питанні одного: ясності! Простого уточнення: хто саме за це діло має відповідати.

А поки у всіх є виправдувальні довідки. Прочитаєш їх — ніхто не винен. Тільки справі від цього не легше. І біжать суперсучасні трубки і транспортери, нерідко втикаючись у відомчу стінку. А що там, за стіною? Часто-густо звичайне відро.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Львів—Луцьк—Київ.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

МАЛЮНОК-БАЙКА

— От клятий хвіст! Тільки зберуся керівництво критикувати, а він в ту ж мить виляти починає...

ПЕРЕСЯДЬКО МОВЧАТИ НЕ МОЖЕ

ГУМОРЕСКА

Усе почалося з анкети. Главк вирішив роботу з кадрами у нашій конторі на наукові рейки поставити. Щоб, значить, ніякого тобі суб'єктивізму, волюнтаризму й сімейності.

Запросили соціолога. Він ту анкету й розробив. Хитру анкету. Одразу й не второпаєш, що й до чого.

Ну, скажімо, було там таке питання: «Що б ми взяли з собою на безлюдний острів: збірку п'єс Лопе де Вега, транзистор чи спінінг?» Звісна річ, не подумавши, ви, мов Пилип з конопель, надряпаєте в анкеті — спінінг. На дідька-бо вам здалися на безлюдному острові Лопе де Вега й транзистор без достатнього запасу батарейок! А така відповідь, виявляється, свідчить про інтелектуальну обмеженість, консерватизм, утилітаризм, бездуховність, міщанство, замаскований аморалізм, тобто про всі ті якості, з якими не те що в нашій конторі, а навіть у царині побутового обслуговування вам не місце.

Та безлюдний острів — це ще квіточки. Зрештою, трохи напружившись, можна вибрати Лопе де Вега і заробити репутацію людини, схильної до театральних ефектів, але залюбленої в службові справи. З такою характеристикою далеко не підеш, та принаймні з роботи не виженуть.

Народ у нас підібрався серйозний, і соціологу не вдалося нікого піймати на хитромудрі гачки своєї анкети.

Бо хіба можна було двозначно відповісти на питання: «Чи хотіли б ви й далі працювати з начальником своєї контори, товаришем Свирбиченком Семеном Кириковичем?» «За кого нас вважають? — гомоніли між собою рембудтарівці. — Хіба ж не Семен Кирикович перший читатиме наші відповіді?»

Днів зо три вивчав начальник «Рембудтари» наші анкети. Нарешті скликав усіх на розмову. Тільки Пересядька не було — він саме у відрядження подався. Заповнив анкету й поїхав.

— Ну, що ж, — мовив Свирбиченко. — Я думаю, що в цілому ми непогано попрацювали. Відчувається, кадри в нас у конторі підібрались тямущі, знають що й до чого, як відповідати і що відповідати. В главку, сподіваюся, зроблять правильні висновки і дадуть правильну оцінку.

Усі з полегшенням зітхнули.

Але тут Свирбиченко витягає чиюсь анкету і каже:

— Це, звичайно, справа особиста: хто що хотів, те й писав, але...

Семен Кирикович замовк і подивився прямо в очі своїм підлеглим.

— Знайшовся таки один. Інтелектуал, я б сказав. У солідній науковій анкеті він написав: «Я б не хотів надалі бачити шановного товариша Свирбиченка Семена Кириковича керівником нашої контори».

Після тих страшних слів усі похололи. Один на одного почали з підозрою дивитися: хто ж той тип? А може, він десь біля тебе сидить, і Семен Кирикович ненароком подумає, що це твій приятель, чи в крайньому випадку хороший знайомий? Подумає, а потім доводь, що ти з тим інтриганом навіть не ручкаєшся.

А Свирбиченко наїжачився, сидить і про щось своє думає. Так хвилин зо три сидів, а потім випростався й з неприхованою іронією питає:

— А де ж це наш герой і сміливець Пересядько Ларивон Леонідович?! Паплюжити керівництво він може, а глянути в очі обуреній громадськості не наважується!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

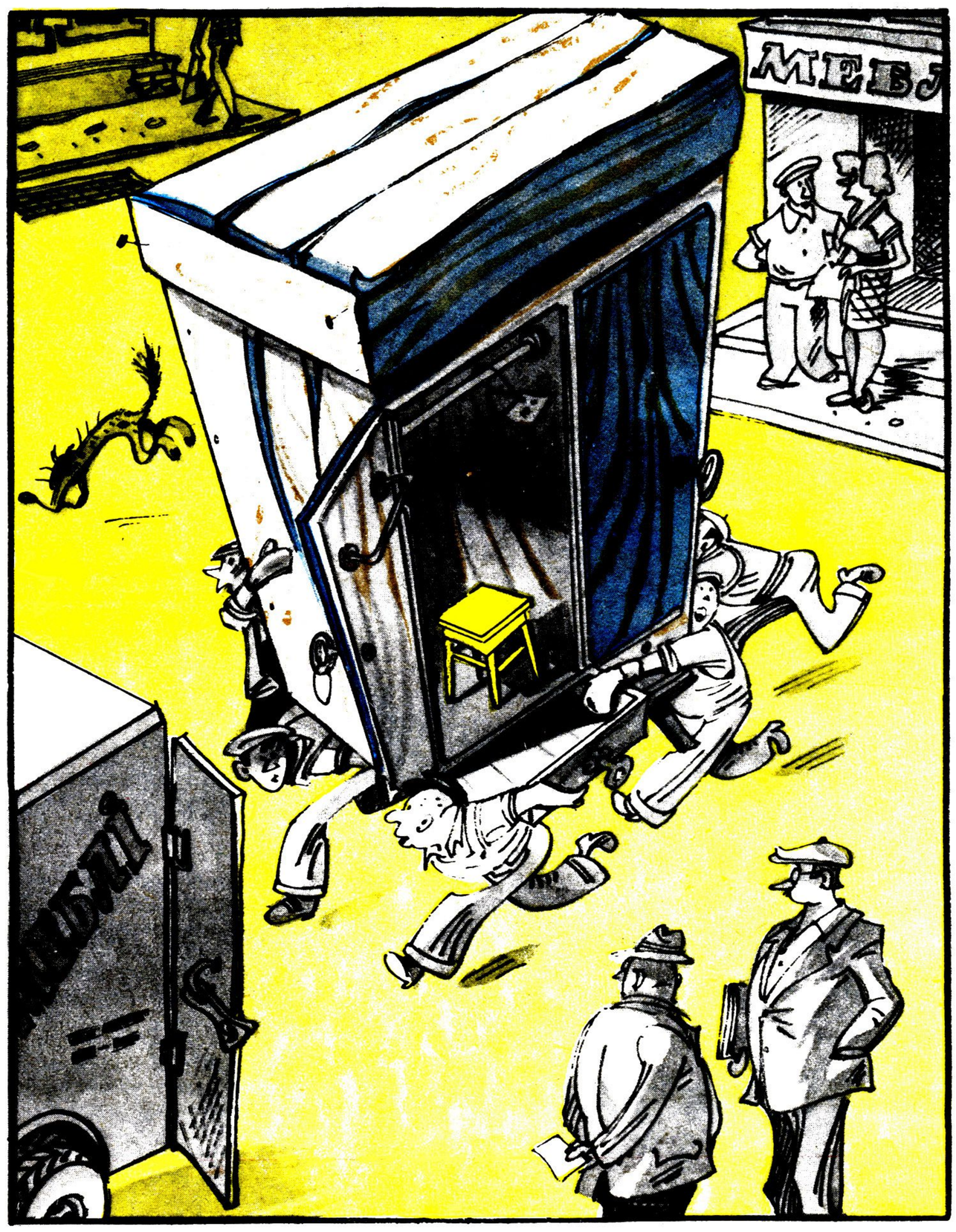

— А цю шафу дали в навантаження до табуретки...

І тут, як на те, заходить до кабінету Пересядько. З відрядження, значить, повернувся і бігом на нараду. Інший світ за очі тікав би після отієї анкети, а Пересядько заходить спокійно, посміхається пришелепувато, вмощується на вільному стільці і намагається поручкатися з тими, хто ближче сидить. Ті, звичайно його руки не помічають, відвертаються, а Семена Кириковича аж тіпає від того Пересядькового нахабства.

— Отже, шановний товаришу Пересядько, — почав Свирбиченко, затинаючись від обурення. — Отже, ви далі зі мною в одній конторі працювати не хочете?!

— Так, Семене Кириковичу, — з дитячою безтурботністю відповідає Пересядько. — Не хочу.

Свирбиченкові від такого нечуваного нахабства зсудомило нижню щелепу. Він стояв перед усім колективом з широко роззявленим ротом, а всередині в нього щось булькало і гарчало, мов у зіпсованій пральній машині.

А Пересядько, безжурно посміхаючись, вів своєї:

— Семене Кириковичу, дозвольте мені відверто, прямо, без викрутасів сказати все, що я думаю про вас. Це обурливо, неприпустимо, нечувано, щоб таку людину ось вже два роки тримали на посаді начальника контори!.. Усі ваші підлеглі це бачать, розуміють, та ні в кого язик не повернеться сказати правду в очі!.. Вони лише про себе дбають. Їм за вашою, Семене Кириковичу, широкою спиною, мов за кам'яною стіною. І думати ні про що не треба — ви за них думаєте, витрачаючи свої дорогоцінні нервові клітини (які, до речі, не поновлюються). Та вас би в главк, у міністерство... А вони от понаписували, мабуть, в анкетах: «Нехай Семен Кирикович і далі нами керує!» «Не відпустимо його, він нам, — мов батько рідний!» Так вони понаписували, чи не так?

— Так! — вихекнув Свирбиченко і перестав булькати.

— А я вирішив: що буде те й буде! Мені втрачати нема чого. Заради великого я, маленький інспектор відділу неспеціальних заходів, можу й постраждати. Вибачайте, коли щось не так у тій анкеті написав, але далі вже мовчати не було змоги. Не міг далі Пересядько мовчати! Тепер робіть зі мною, що хочете.

— А-а-а! — протягнув Семен Кирикович і наступного дня зробив Пересядька своїм першим заступником.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

А ЧАС ІДЕ...

Увімкнув я вранці пилосос. Тільки-но пройшовся по спальні туди-сюди, заходить сусід. А під рукою — картонний ящик.

— Що це у тебе за ревище таке? — питає. — Наче не пилосос, а трактор у кімнаті працює.

— Ніяк не зберуся купити новий, — почав виправдовуватися я.

— І правильно робиш. Я ось вирішив тобі подарувати...

— Жартуєш?..

— Бери, бери, — серйозно мовив сусіда, ставлячи картонний ящик на стіл. — Ще й у ділі не був.

— Ну, спасибі! Ніколи не сподівався... — розчулився я.

— Це не мені дякуй, — відповів сусіда.

— А кому ж?..

— Ет, — махнув він рукою, — довго розказувати. Але якщо хочеш, розкажу... Два роки тому об'явився у мене родич. У Смотричі живе. Я й не підозрював про його існування. А одного дня одержую листа. Відкриваю, а там незнайомим почерком:

«Здрастуй, Грицю!

Скільки літ, скільки зим. Ти мене пам'ятаєш? Ми грушу в баби Горпини обтрусили, коли на канікули

до тітки Марії приїздили. Пам'ятаєш? Мабуть, забувся. А я оце згадав. Дай, думаю, напишу. Все-таки родичі.

Працюю я шофером. Незабаром маю одержати квартиру. Смотрицький міжколгоспбуд якраз закінчує будівництво шістнадцятиквартирного будинку. Думаю, що через місяць-два вселюся. Одне слово, запрошую тебе на новосілля. Там про все й поговоримо. Пиши.

Твій Микола».

Написав я родичеві листа, привітав з приємною подією і пообіцяв приїхати. А незабаром одержую відповідь:

«Григорію, привіт!

Мушу тебе трохи засмутити. Смотрицький міжколгоспбуд приєднано до Дунаєвецького. Тепер він має закінчувати будівництво нашого будинку. Але будівництво йде, як мокре горить. Тому з новосіллям доведеться почекати. Пиши.

Твій Микола».

Я, звичайно, заспокоїв свого родича. Мовляв, панікувати не треба, бо швидкої роботи ніхто й не хвалить. Головне, щоб якість була на рівні. Минуло кілька місяців. Нарешті одержую листа:

«Григорію! Здрастуй!

У нас біда. Державна комісія, яку очолював головний архітектор району тов. Надорожний, 31 грудня 1976 року прийняла в експлуатацію будинок, де ми маємо жити. Майже всі роботи вона оцінила на «добре». А насправді будинок здано на галай-балай. Ми обурилися і написали листа до Хмельницького обласного комітету народного контролю. Звідти одержали відповідь, що Дунаєвецький міжколгоспбуд, яким керує тов. Підгорський, зобов'язано до третього кварталу 1977 року усунути недоробки. А тому новосілля треба знову відкласти, як мінімум, на півроку. Я вибачаюся перед тобою. Звичайно, ми могли б зустрітися й так. Але, повір, хотілося б у новій квартирі. Ще раз вибач.

Твій Микола».

Що мені залишалося робити? Я знову підбадьорив родича. Мовляв, півроку — це не такий уже й великий строк. Не помітиш, коли й пролетить.

...Минув місяць, два... Півроку... Рік... А із Смотрича ніяких вістей. Вдарив я Миколі телеграму: «Чому мовчиш? Що трапилося?» Невдовзі отримую таку вість:

«Доброго дня, Григорію!

Не знаю, з чого й почати. І в районній, і в обласній пресі вже було повідомлення, що у Смотричі для трудівників автопідприємства 2202 споруджено шістнадцятиквартирний будинок з усіма комунальними вигодами. Писали, що ми у світлих просторих квартирах відсвяткували новосілля. А ми, повір, не жили там ще жодного дня. Бо недоробки так і не ліквідовано. Я вже не кажу, що ніяких комунальних вигод нема. Навіть колонки водорозбірної на подвір'ї не встановили.

Правда, перед Новим роком голова селищної Ради тов. Оліневич роздав нам ключі, з умовою, що недоробки ми ліквідуємо самі, а скло, фарбу та інші матеріали нам видадуть. Ми погодилися. Але справити новосілля нам так і не вдалося. Бо, як виявилося пізніше, будинок підключено до розподільного щита, який подає електроенергію тільки на базу АТП 2202. І ще одна біда. Наші квартири так «обігрівалися», що вода у батареях замерзла і вони потріскались. Тому будинок відразу ж відключили від опалювальної системи... А значить, новосілля знову доведеться відкласти. Про нього повідомлю окремо.

До побачення! Твій Микола».

Того окремого повідомлення я не одержав і досі, — закінчив свою розповідь сусіда. — А пилосос півтора року стоїть... Бо я поспішив. Одержав першого листа від родича і подумав — куплю йому відразу подарунок... Ну, бачиш, і купив на

свою голову... Дякуй, словом, Дунаєвецькому міжколгоспбуду. Бо я, чесно кажучи, втратив надію, що родичеве новосілля коли-небудь відбудеться... А пилосос гарний. Правда, модель застаріла. За це вибачай. Сам розумієш — час іде...

М. ПРУДНИК.

Хмельницька область.

ЗАВБАЧЛИВИЙ ПОКУПЕЦЬ

Одного дня в ремонтне ательє
Хтось подзвонив — заявку дав нагальну:
— Якщо у вас така можливість є,
Полагодьте скоріш машину пральну!
— Що з нею?
— Не включається насос,
Двигтить уся, неначе паровоз!
— Усуне майстер неполадки всі.
Куди прийти?
— Садова, номер сім.
— Садова, сім — адреса магазину!
Там купували, мабуть, ви машину?
— Купити хочу! Щоб не знати бід,
Відремонтуйте там її як слід!

Борис МИРОНЕНКО.

м. Львів.

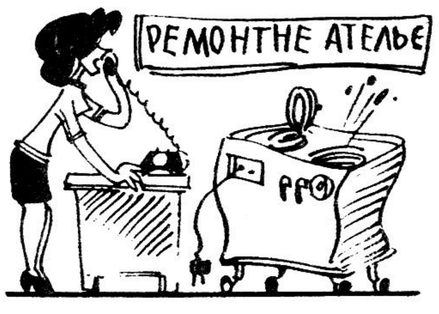

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

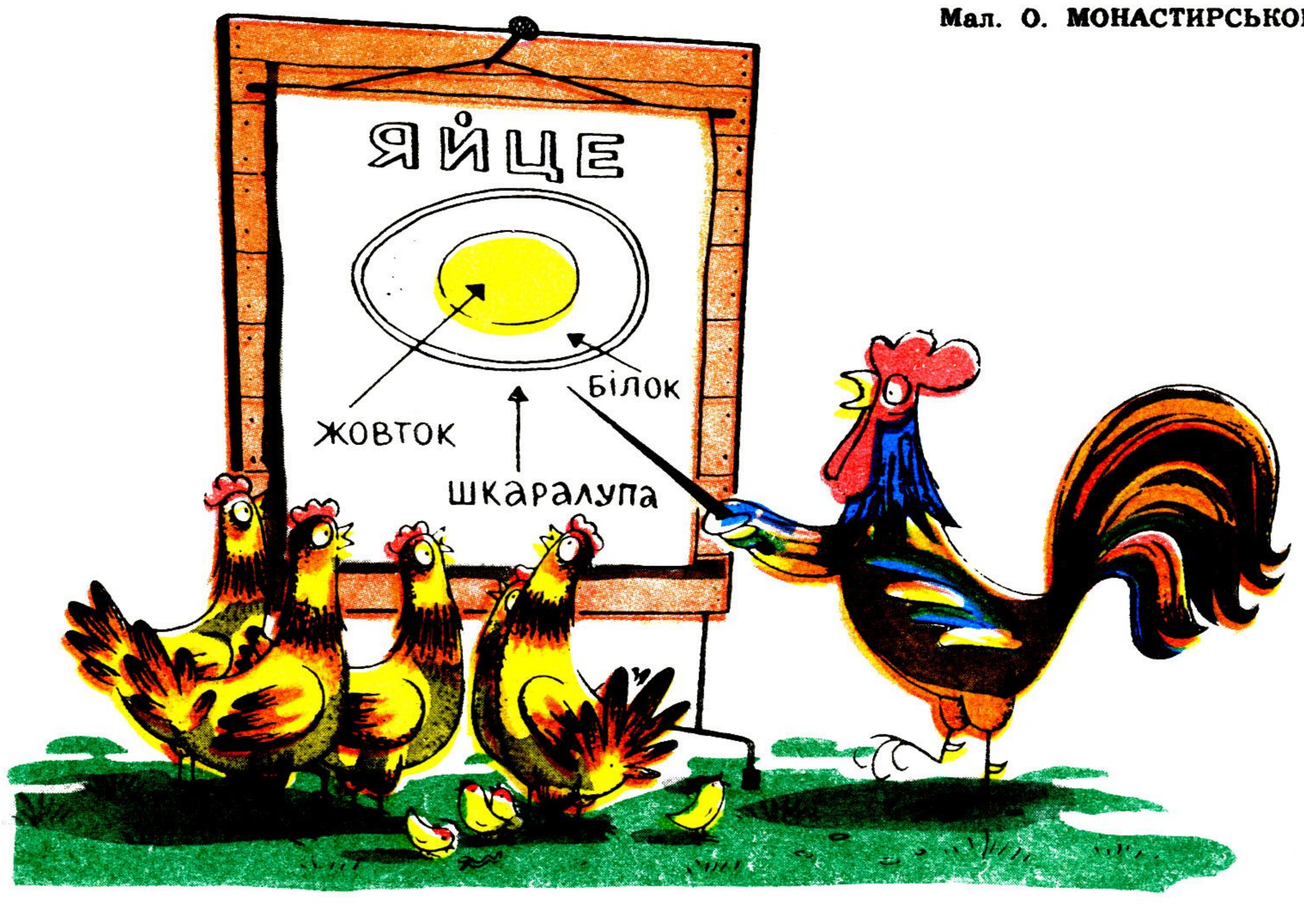

— Кому не зрозуміло, пояснюю ще раз!..

СМІХ І РЕЛІГІЙНИЙ ТУМАН

Одне видавництво я листівкою делікатненько запитав:

— Чи вам антирелігійні оповідання підійдуть?

Мені без затримки відповіли — «Вашу пропозицію видати збірку антирелігійних гумористичних оповідань прийняти не можемо. Художні твори ми не видаємо».

У бік автора, що мені в такій редакції одписав, навіть досадливої пір'їнки не шпурляю.

Хочеться тільки з власного досвіду поділитися таким: кажу і кажу переконливо,— антирелігійні гуморески Степана Руданського, Остапа Вишні, Пилипа Капельгородського ветхозавітну й новозавітну оману розвівали і розвівають, як ні одна, навіть, прекрасно скомпонована, лекція чи й добре виліплений реферат.

...Прибули ми в колгосп. Я спинився у бригадира тракторної бригади.

У клубі лекція — «Був Ісус Христос, чи це міф?». Звісно, і я пішов до клубу. Лектор частенько згадував Флавія, Платона, Сократа...

— У кого є запитання? — попросив головуючий.— Може, кому неясно?

— У мене буде запитання,— озвалася середнього віку колгоспниця.— Ми — я і ось моя сусідка Одарка,— сидимо, слухаємо, і все нам ясніше ясного стало: Ісус чуда не творив, чудо робили люди. А ось ми з сусідкою сперечаємося. Одарка доказує, що Ісус Христос возносився на небо без трусів, а я кажу — в трусах. Як же ж він міг до янголичок отак злетіти. Та його б янголиці затюкали б. Тю!— гукнули б.— Страмнючий!.. Хоч би лопухом прикрився!

Іще були запитання, але я пішов додому. Прийшов згодом і бригадир:

— Василю Петровичу! Ну, як вам лекція?

— Та як вам сказати: до лекції я твердо знав, що Ісуса Христа не було, а оце після лекції завагався. Вроді, лектор доказує, що був, тільки мав іншу фамілію...

...Клуб. Народу повно, як-то кажуть,— ніде і яблуку впасти.

На сцені чудовий і пречудовий водевіль Остапа Вишні «Діли небесні...».

Не можна сказати — зал сміється. Кажемо — зал від сміху заливається...

Виходять з клубу. Чую — «Боже, боже! Яка це правда! Отак нас оковпачували! Отак нас дурили!..».

— Говорять, і завтра буде іти оця п'єса.

— Я й завтра прийду і дітей заберу. Хай і діти подивляться, як оті з кропилом і кадилом забивали людям памороки...

Отутечки сміх — велика сила!

У середині двадцятих років мені довелося побувати у золотоносно-пшеничних степах моєї Полтавщини.

Аудиторія — тисяча або, може, й більше моїх сивобородих дідів і батьків.

Для читання гуморесок мені влаштували трибуну на горбі. На трибуні примостили гасову восьми- чи десятилінійну лампу.

Ще й чую, якась симпатична тітонька попереджає: «Ти ж, Петре, керасини не занось. Будемо слухати, то й, може, доливати доведеться»...

Читаю, сміються і усміхаються. Очі радісні, веселі, душа людська щиро сміялася. Обведу ненароком милі моєму серцю лиця. Стоять усміхнені мої діди, мої батьки.

Спинився й запитав:

— Вибачайте, — питаю, — може, я вам не так і не те читаю?

Уся хліборобська аудиторія в один голос гукнула:

— Те!.. Іменно — те! Читайте, будь ласка, читайте! Послухаємо, та по росі підемо ячмінь косити.

Значить — сміх теж розвіває релігійний туман...

Олександр КОВІНЬКА.

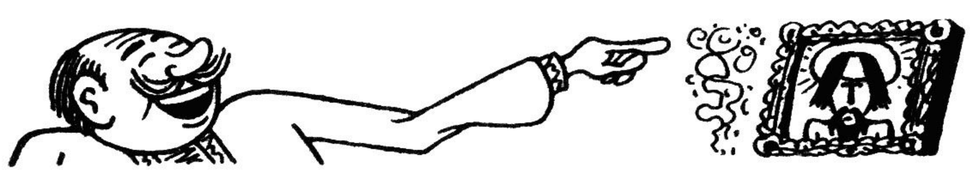

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БЕЗДАРА — гість без подарунка.

БРОДЯГА — закваска.

СПИС — шпаргалка.

СТОІК — пасажир, що стоїть у транспорті.

СТОМАТОЛОГІЯ — нецензурщина.

ТАНЦЮРИСТ — артист танцювального ансамблю з юридичною освітою.

ЧЕБУРАШКА — чебурек, менший за встановлену норму.

М. ЛЕВИЦЬКИЙ.

ДОВГО-ЖИТЕЛІ

Нещодавно я переконався, що мешканці міста Вишневого довго житимуть. Чому? Багато бігають. Підтюпцем. А біг підтюпцем, як стверджують медики, справляє всебічний, надзвичайно корисний вплив на організм: зміцнює нерви, серце, судини, м'язи і кістки, нормалізує тиск, стимулює процеси травлення і обміну речовин. Іншими словами, біг підтюпцем — це здоров'я. Ну, а здоров'я, само собою зрозуміло, забезпечує людині довголіття.

Бігають вони здебільшого на залізничну станцію Жуляни. Там сідають на електричку і їдуть до Києва. Хто за чим. Той — лагодити взуття, другий — електробритву, третій — праску, четвертий— гострити ножі і ножиці, п'ятий — здавати порожні пляшки і банки, шостий — замовляти для своєї оселі віконні блоки, сьомий—на прокатний пункт...

Їздити у цих справах до столиці їх змушують обставини. Інакше, ясна річ, не їздили б.

Сім'ями і поодинці їздять мешканці Вишневого туди ж, до Києва, в баню, якої у їхньому місті немає.

Їздять у ресторан, якого теж немає.

Їздять на концерти, яких у Вишневому не буває з тієї причини, що їх ніде влаштовувати: нема Будинку культури.

Їздять просто відпочивати, бо у їхньому місті немає не те що парку культури і відпочинку, а навіть скверика.

Юнаки та дівчата — а їх налічується понад 7 тисяч — їздять на танці. Бо немає бодай поганенького танцмайданчика.

Власники велосипедів, мотоциклів і легкових автомашин їздять по запасні частини, якими у Вишневому не торгують. Їздять також у вулканізаційну майстерню. Аби полагодити камеру чи покришку.

Спортсмени їздять тренуватися. Адже тут немає спортивної бази.

Їздять жителі Вишневого до Києва і в різні інстанції. Скаржитися. З того приводу, що місто навпіл перетинає залізниця, а залізничного переїзду немає — п'ять років тому його закрили. Що тепер вони дістаються власним транспортом з однієї частини свого населеного пункту в інший через Київ. Що тим же шляхом — іншого немає! — їздять державні автомашини. Зокрема, «швидка допомога»...

Не можна, одначе, сказати, що міськрада не шукала виходу з цього критичного становища. Ще й як! Шукали, крім неї, Києво-Святошинський райвиконком і Київський облвиконком. Разом із представниками управління Південно-Західної залізниці. Але не знайшли. Бо залізничники довели: відкривати переїзд недоцільно з огляду на безпеку руху. А коштів для спорудження шляхопроводу немає. І, дійшовши такого висновку, схоже, всі заспокоїлись.

Бігають жителі цього міста, звісно ж, не тільки на станцію Жуляни.

Бігають і по інших маршрутах. Наприклад, від одного овочевого магазину, в якому нічого немає,— до іншого. Бігають (це стосується тих, хто працює на м'ясопереробному заводі, молокозаводі та деяких інших підприємствах) на роботу і з роботи. Долаючи в один кінець два-три кілометри. Знову ж таки обставини змушують бігати: 92-й маршрутний автобус подеколи годину й більше не з'являється на видноколі. Жителі вулиці Зеленої щодня бігають з відрами та бідончиками до водорозбірної колонки. Бо у їхніх багатоповерхових будинках з кранів капає зовсім непридатна для приготування їжі вода.

Скільки ще отак інтенсивно бігатимуть мешканці Вишневого,— ніхто не знає. Навіть голова виконкому міської Ради Олексій Давидович Цвет. Це й переконало мене в тому, що вони — потенціальні довгожителі.

М. ПАЛЬЧИК.

м. Вишневе
Київської області.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

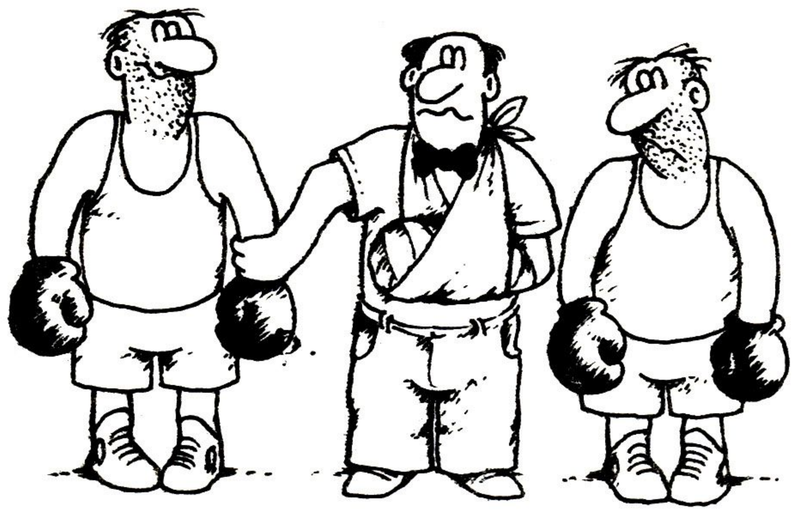

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Сила звички.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

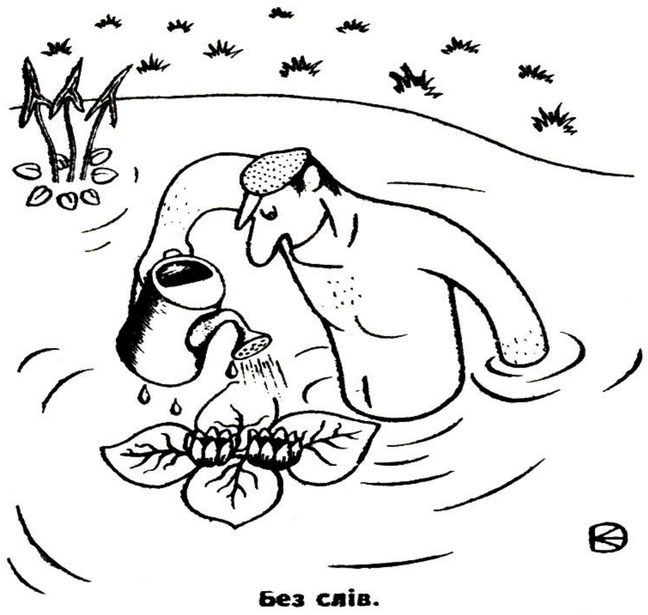

Без слів.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Т. ЮНАКА

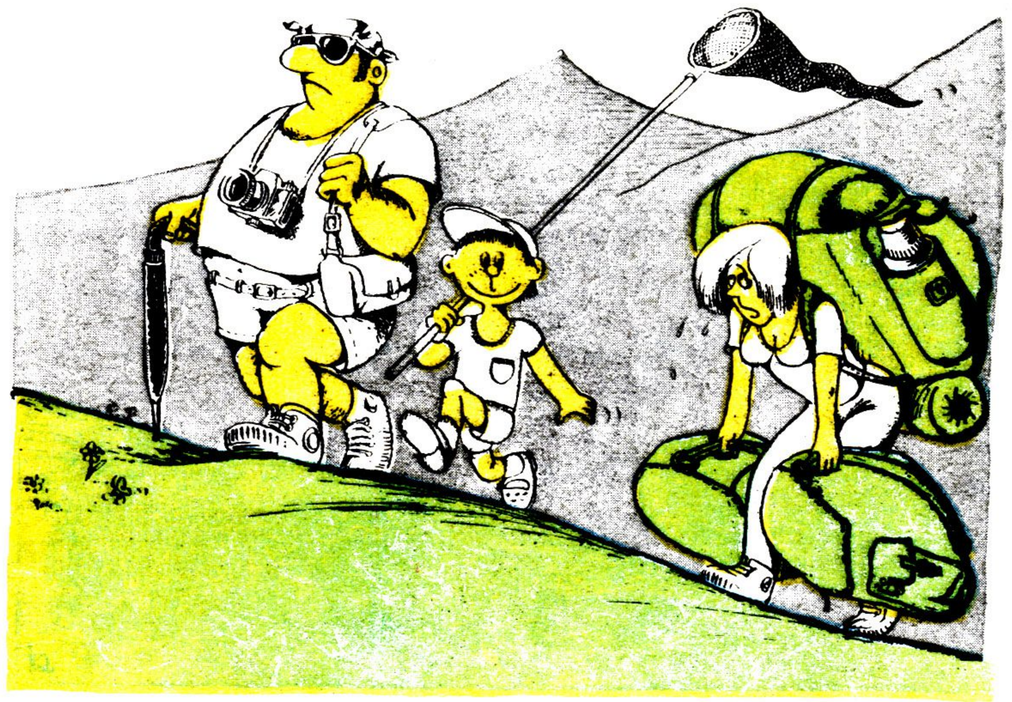

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

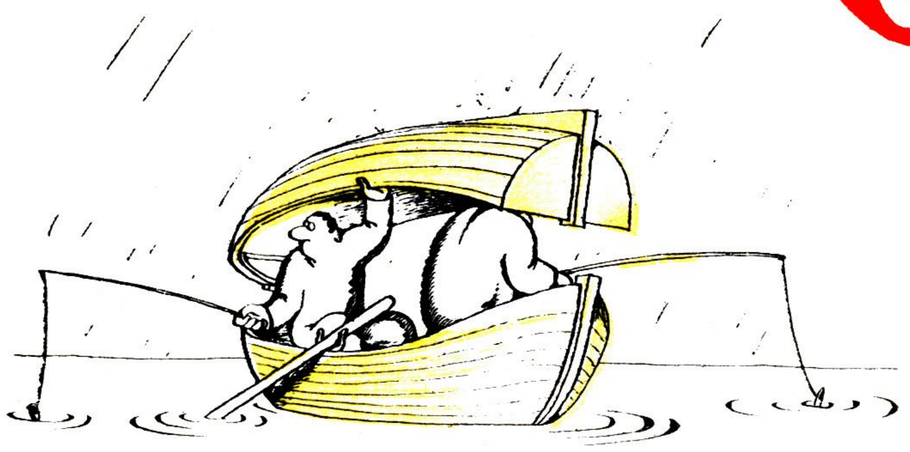

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

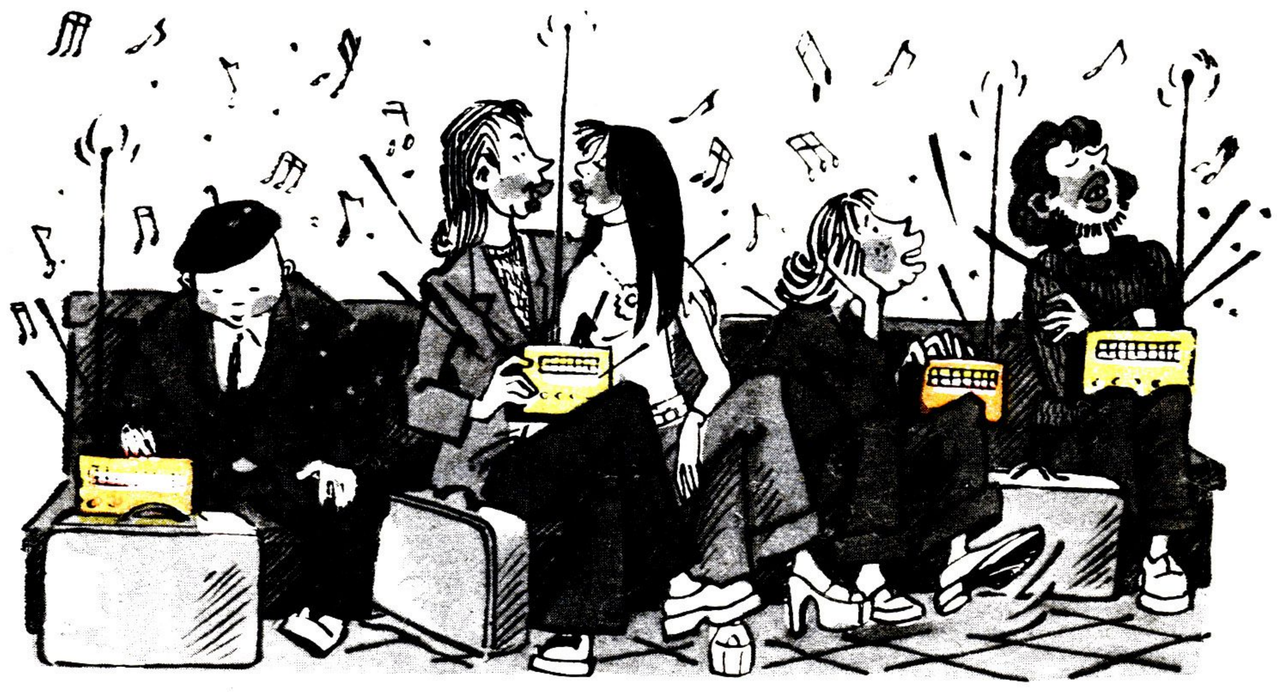

Транзисторні пасажири.

Мал. Т. ЮНАКА

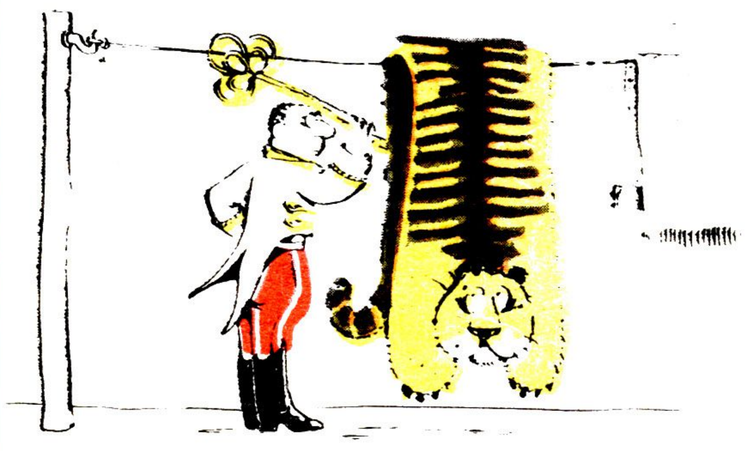

Без слів.

«Знову лисиця кількох курей поцупила!» — уже вкотре бідкалася завідуюча птахофермою колгоспу ім. XXV з'їзду КПРС (село Куцеволівка Онуфріївського району) Бижко В. Г. Та ніхто особливо не дивувався. Бо колгоспники давно звикли до таких її заяв. Викликало подив інше: отої клятої лисиці ніхто — навіть нічні сторожі — ніколи й в очі не бачили. А кури все одно зникали. Отож колгоспники взяли та й написали про цю чудасію Перцеві.

На прохання редакції Кіровоградське обласне управління сільського господарства перевірило цього листа. Заступник начальника управління тов. В. К. Шутюк повідомив, що ніякої лисиці на птахофермі таки не було. Все виявилося значно простіше: Бижко приховувала справжню кількість птиці, прагнучи створити лишок. За це її звільнено з посади. Крім того, на покриття завданих колгоспові збитків з неї стягнуто 300 крб.

Дали перцю!

Коли старшому виконробові будівельного управління Київської облспоживспілки С. С. Симоновичу доручили збудувати у місті Переяславі-Хмельницькому дитячий садок, він у відповідь лише недбало кинув: — «Бу'зроблено!».

Будівництво він таки розпочав, але згодом довів і те, що не тільки слова недбало кидає, а й до справи ставиться так само. Через це кінця-краю тому будівництву не було видно. Про що й писалося у фейлетоні «Хоч якась перспектива...» («Перець» № 1 за 1978 рік).

Заступник голови Київського облвиконкому тов. В. Г. Маломуж повідомив редакції, що вжито заходів до термінового завершення будівництва дитсадка. Але вже без участі Симоновича, якого за безпричинне зволікання робіт з посади знято.

ВІРНА ПРИКМЕТА

УСМІШКА

Подолавши половину відстані від дому до зупинки трамваю, Сергій Максимович раптом запримітив, що біжить на роботу в кімнатних капцях. Пройшовши по інерції ще кілька кроків, він зупинився й замислився. Повертатися — далеченько, а з'явитися на роботі у капцях — непристойно: накличеш на себе сміх та кепкування. Така перспектива Сергія Максимовича не влаштовувала, тому він знехотя почвалав назад.

— Щось забув! — сплеснула руками дружина, відчиняючи двері. — Не треба було повертатися. Тепер обов'язково не пощастить. Вірна прикмета!

Сергій Максимович у прикмети не вірив. Відшукавши у напівтемному коридорі черевики, перевзувся і вдруге пішов тим же шляхом. Та настрій було зіпсовано. Трамвай повз, як черепаха. Коли дістався до контори, побачив, що всі давно працюють.

«Накаркала... сорока своїми прикметами, — подумки лаяв дружину. — От і на роботу запізнився. Доведеться пояснення давати... щось вигадувати. До начальника покличуть... неприємно».

Крадькома прошмигнувши коридором до свого відділу, Сергій Максимович вийняв зі столу лічильну машинку «Електроніка» і став тицяти пальцем у кнопки, щоб заспокоїтися. Та неясна тривога бентежила душу. А тут ще й колеги по відділу чомусь підозріло на нього поглядали, посміхалися.

«Чого вони очі витріщили? — злостився Сергій Максимович. — Ну, запізнилася раз людина, то вже треба й зуби шкірити?»

Відвернувшись, він поправив краватку, потім нахилився до шухляди, щоб витягти папери і враз мало не підскочив: на ногах були різні черевики. Чорний і жовтий.

Феодосій ЛУЗАН.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

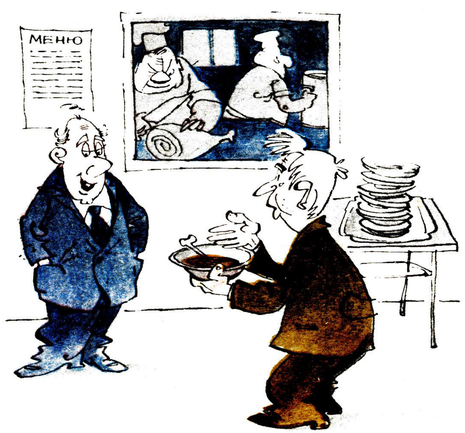

— Чому це в меню написано «борщ із м'ясом», а м'яса в ньому й грама нема!!

— Наївне запитання! Невже ви думаєте, що працівники нашої їдальні святим духом живуть!

ОДНАКОВА

ЦІНА

Севастопольські рибалки щиро зраділи, коли отримали повідомлення Одеського універсального управління «Одеспостачзбуту» про те, що їм виділено 55 кранів-змішувачів для ванн, і що їх необхідно терміново одержати. А крани ці рибалкам он як були потрібні. Саме через їх відсутність не могли здати 55-квартирного житлового будинку.

— Поїдь і забери, —сказав мій начальник.

Так з командировочним посвідченням у кишені я опинився в сонячній Одесі, на вулиці Свердлова, 101, у начальника відділу сантехобладнання «Одеспостачзбуту» Ю. П. Кочкурова. Того самого Ю. П. Кочкурова, який власноручно підписував фондове повідомлення.

— Доведеться вам пару днів зачекати, — вислухавши мене, сказав Юрій Петрович. — Ми відправили по крани дві машини на заводи-постачальники. Одну до Львова, другу — в Дніпропетровськ. Автомашини вже завантажуються. Як тільки повернуться, отримаєте крани.

Влаштувавшись у готелі, я щодня телефонував Юрію Петровичу. Цікавився, чи не повернулися машини. Відповіді були стереотипні: «Ждіть. Ще не прибули».

На п'ятий день знову йду на вулицю Свердлова. Цього разу починаю розмову здалеку:

— Юрію Петровичу. Ви ж знаєте, що наші міста змагаються між собою. Значить, ми з вами також змагаємося. Отже, мусимо допомогти один одному.

— Ну й змагайтеся собі на здоров'я, — нервово відповів Юрій Петрович.

Тоді заходжу з іншого боку. Показую фондове повідомлення.

— Юрію Петровичу, це ваш підпис?

— Ну, мій. Мало що я можу підписати.., — хвилину помовчавши, подав надію. — Приходьте на одинадцяту...

Дивлюся на годинник. Вже десята. Питаю:

— А що може змінитися за одну годину?

— Багато може. А не хочете ждати, їдьте! — каже категорично.

Ні, думаю. Не для того я п'ять діб отут чопію, щоб з пустими руками їхати. Виходжу у коридор.

Рівно об одинадцятій, побачивши мене на порозі, Юрій Петрович дав секретарці розпорядження:

— Світа, випиши Севастополю 55 кранів-змішувачів для ванн.

Не проминуло й десяти хвилин, як я тримав у руках накладні в п'яти примірниках, засвідчені підписами відповідальних осіб «Одеспостачзбуту». Ніби гора з плечей звалилася. Забувши про незгоди, їду за двадцять кілометрів на базу. Знайшов 42-ий склад. Пред'являю накладні завідуючій складом В. В. Гурлич і хвилююся. Чогось вона довго їх розглядає:

— Вам, чоловіче, виписали повітря. Цих кранів на складі нема вже три місяці. А машина, що днями привозила їх зі Львова, транзитом відправлена у Ялту...

Телефоную Ю. П. Кочкурову, пояснюю «ситуацію» і передаю трубку завідуючій складом. Йде довга телефонна «утряска». Як результат, мені пропонують замість кранів-змішувачів для ванн крани для душів. Мовляв, ціна їх однакова...

Затиснувши, як кажуть, нерви в кулак, я пішов... І думав: «Яка ціна отаким людям, як Юрій Петрович Кочкуров?»

В. БАРСОВ,
співробітник об'єднання «Південрибхолодфлот».

м. Севастополь.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Двадцятирічна Надія Кушнір — жителька с. Вигоди Біляївського району Одеської області — готувалася стати матір'ю. Коли надійшов час пологів, вона поїхала до районної лікарні, але невдовзі... опинилася дома, де й народила дитину. Про бездушне, байдуже ставлення до жінки, грубе порушення працівниками лікарні свого службового обов'язку розповідалося у фейлетоні «Потрібна баба-повитуха!», опублікованому в № 8 «Перця».

Заступник міністра охорони здоров'я УРСР тов. А. М. Зелінський повідомив редакції, що факти, викладені у фейлетоні, було перевірено спеціальною комісією. Працівники лікарні, причетні до даного випадку, покарані. Головному лікареві Т. К. Биканову оголошено сувору догану. А заступника головлікаря М. І. Богдевич, з вини якої і сталася вся ця історія, звільнено з роботи.

Міністерство охорони здоров'я узяло під контроль організацію акушерсько-гінекологічної та педіатричної служби в Одеській області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

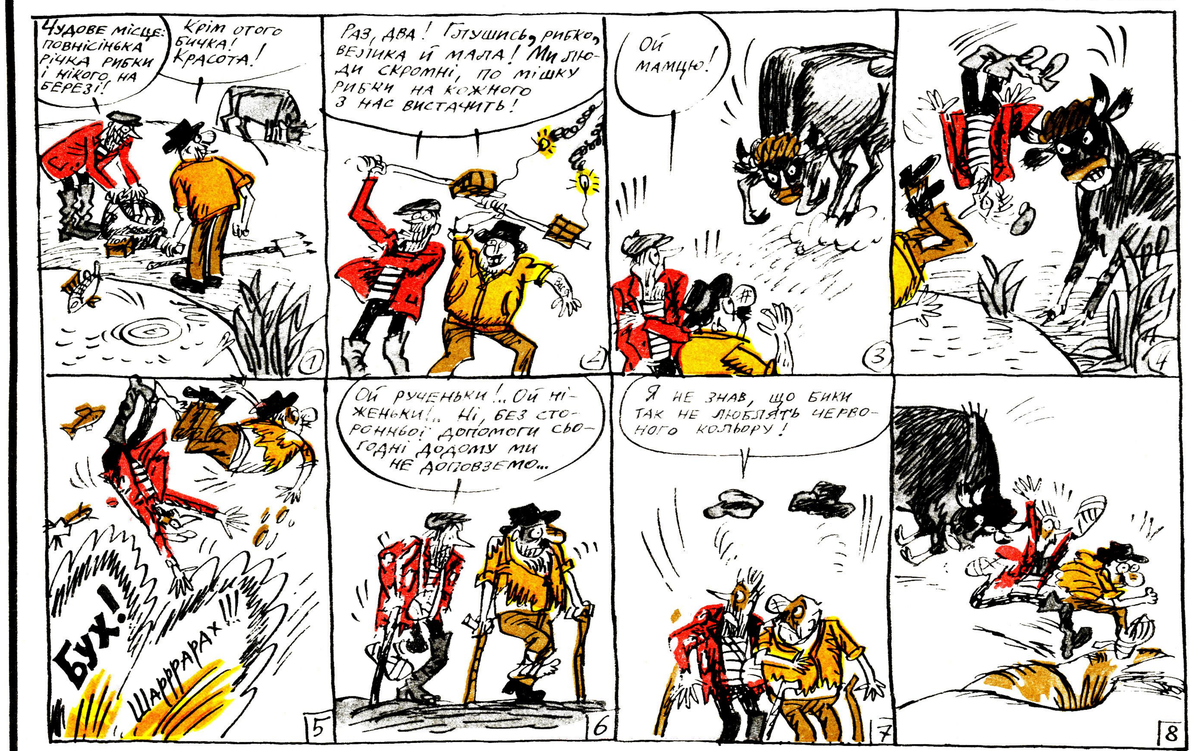

Пригоди на лоні природи.

КОНТЕКСТИ

● *Думка назавжди заблукала у звивинах його мозку.*

● *Скажи мені, хто твій ворог, і я дізнаюсь, хто мій друг.*

● *Меценато-сопрано.*

● *Часом корінь зла надибують у кроні.*

● *Пожинав лавровий лист.*

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

БРЕХУНЦЯМ І КРУТІЯМ

Не треба всіх одним аршином мірять,
Бо інколи неправильно цю міру тешуть...
Порядні люди брехунам повсюдно вірять
Тому, що зроду не брехали і не брешуть.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

НА РАДІСТЬ... СВИНЯМ

Наприкінці минулого року свинярка братія у деяких колгоспах Ружинського району на Житомирщині торжествувала. Подекуди хвиля радості перекинулася й на курей. Ще б пак, Житомирський облрибокомбінат, основна база і керівництво якого саме в Ружині, підкинув їм 57,6 тонни риби. Хоч у бухгалтерських документах вона значилася «мелочь, по цене 20 коп. за 1 кг», радості риластих і дзьобатих не було меж. Така лафа. Риба свіженька. Перший сорт.

У деякого може виникнути запитання: «А чому це керівництво Житомирського облрибокомбінату раптом виявило таку турботу про свиняче і куряче поголів'я району? Чи не досить йому клопотів з самою рибою?».

Воно від тих надмірних клопотів усе й пішло.

У листопаді минулого року працівники Житомирського облрибокомбінату зайнялися відловом риби. Товарної, звісно. А де товарна, там і нетоварна. Зовсім мала і більшенька трохи.

І набиралося отієї нетоварної чимало.

У хорошому господарстві взяли б її та випустили у ставки. Нехай нагулює вагу і кондицію. Нехай підтягується до товарного рівня. Тим більше, що нагульні ставки комбінату в основному руслові, не спускні. Понад тисячу гектарів плеса таких ставків. Може, з економічної точки зору неспускні ставки для господарства — мінус. Але у даній ситуації вони відіграли б роль позитивну.

Правда, треба було трохи повозитися. Перебрати, відсортувати: де культурна, а де некультурна, дика. Щоб водоймищ не засмічувати.

Та хто в таку пору буде собі такою дрібнотою голову морочити?

Могло б керівництво комбінату піти й іншим шляхом. Продати цю рибу населенню. Хто на юшку купив би, хто — підсмажити.

Але й тут морока потрібна. На місці торгівля не хоче брати нетоварної, бо є товарна. Возити за межі... Знову клопоти на свою голову. А виторгу від тієї риби копійки.

І сказали на комбінаті: «Ну її к свиням!»

Збули колгоспам 57,6 тонни цієї риби для свиней і курей.

Дехто з працівників рибокомбінату намагався довести нібито риба ця була «сорна». Себто карась, якого в ставки пускати не можна. І тут виникає наверзне питання. А правдивіше,— два питання.

Якщо у ставках Житомирського рибокомбінату стільки «сміття», то як же там тоді господарюють?

Якщо «карась — риба сорна», то як же тоді зрозуміти отих кілька цифр, узятих з річного звіту комбінату: «...У 1977 році зариблено: коропа 3404 тисячі штук, карася — 1044 тисячі штук...»?

Коли я підраховував у бухгалтерії комбінату оці «штуки», сюди прийшла депеша, що комбінат закупив в Одеського комбінату (поки що) 52 тисячі штук малька для зарибнення, ставків у 1978 році.

Перед очима постала риба, яку зіцьмакали свині у минулому році. Подумалось: «Цікаво, скільки з отієї закупленої сьогодні, і з тієї, що закуплять завтра, риби потрапить свого часу знову у свинячі шлунки?..»

Житомирська область.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГОРІХИ

Казка

Зайшов ведмедик у горішник, озирнувся.

— О! Глечик стоїть. З медом, мабуть.

Зазирнув усередину.

— Горіхи. Теж добре. Я й горіхи люблю.

І засунув лапу в глечик.

Захопив десяток горіхів, потягнув лапу з глечика. А вона не вилазить.

Сидить, тримає лапу в глечику і реве.

Почула ведмедиків плач лисиця. Підійшла до нього.

— Чого розревівся?

— Та от... Лапу в глечик засунув, а витягти не можу.

— Дурненький ти, — сказала лисиця. — Випусти горіхи — і лапу витягнеш.

Сердито подивився ведмедик на лисицю й сказав:

— А як же я потім горіхи дістану?

Василь БИРЮКОВ.

УРОК МАТЕМАТИКИ

Мама запитує чотирирічного Сашка:

— На гілці сиділо три горобчики, а до них прилетіли ще два. Скільки їх стало на гілці?

— П'ять, — відповідає хлопчик.

— Ну, а до цих п'яти прилетіло ще два. Скільки тепер горобчиків? — знову запитує мама.

— Багато, — трохи подумавши, відказав Сашко.

М. ГРИГОРЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

У давні роки зеленіло,
Затим в землі
закам'яніло.
І ось тепер тепло своє
Людині щедро віддає.

* *

У небесній просині
Білі струни осені.

* * *

У людей на виду
Б'ють мене, аж гуду.

* * *

Що за рибки золоті
У бездоннім океані?
Появились в темноті
І тікають на світанні.

(Бутилка, павутина, гарбуз, зорі.)

Василь КРАВЧУК.

СВИНКИ

Вляглись дві свинки —
Спинка до спинки —
І ледь чутно рохчуть,
Відпочити хочуть:
У калюжі ж мились,
Трохи притомились.

МАРИНКА І ХМАРИНКА

Ледь насупилась хмаринка,
В дім заскочила Маринка:
— Зараз вдарить
громовиця!
І — за мамину спідницю.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

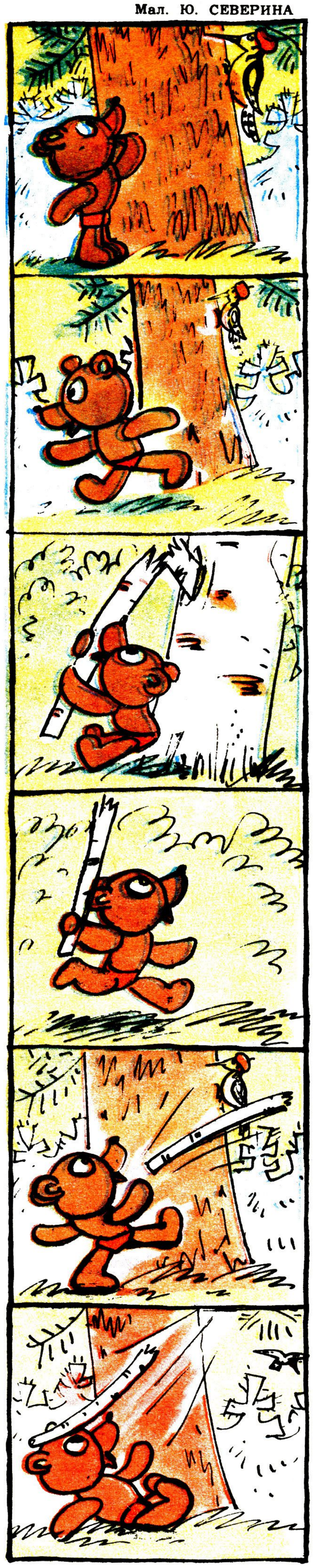

ГУМОРЕСКА

Василь потрапив до механізаторів прямо з-за учнівської парти. Якраз того часу в колгоспі відкрилася майстерня по ремонту сільськогосподарської техніки, і його взяли учнем слюсаря.

— Будеш з Векленком трактор ремонтувати,— пояснив бригадир.— Чого не зумієш, Павло Корнійович тебе навчить.

Дядько Павло, як називали Векленка хлопці шкільного віку, першого ж дня виклав помічникові свою програму:

— От що, Василю,— сказав він.— Ти розбирай трактор, а я тим часом добуватиму запасні частини, бо хоч майстерню тепер ми й маємо, а комірчина для запасних частин у ній порожня, по полицях тільки вітер свище.

Другого дня Павло Корнійович звідкілясь привіз нові підшипники, третього дня — шестерні для муфти зчеплення, потім кільця й поршні, і врешті, тривожно озираючись, ускочив у майстерню з повною сумкою інструментів, але за ним гналися механізатори з сусідньої бригади, і дорогоцінний скарб довелося повернути.

Проте цей дрібний інцидент особливих емоцій у ремонтників не викликав.

— Не горюй, Василю,— підбадьорливо кивнув Векленко помічникові, — і своїми засобами впораємось.

Невдовзі, коли трактор уже був остаточно розібраний і необхідні для заміни деталі було добуто, Павло Корнійович, примруживши одне око, сказав:

— Тепер складай вузли, а я на якийсь час зникну. Розумієш, у Петрівці родич жениться. — І так красномовно моргнув другим оком, що пояснювати детальніше уже потреби не було.

— На весілля, значить?

— Так. Якщо бригадир цікавитиметься, чому мене нема на роботі,— вигадай що-небудь.

— Гуляйте, не сумнівайтесь, не підведу.

Механізатор з'явився у майстерні аж на початку наступного тижня. Він задоволено оглянув трактор, який уже набирав своєї первозданної форми, похвалив помічника за старанність і, явно не збираючись ставати до ремонту, бо й рук не виймав з косих прорізів кишень нового піджака, а розкльошені штани були так напрасовані, що стрілки упиралися в підлогу,— мимохідь спитав:

— Був бригадир?

— Приходили,— сказав Вася.

— Питав про мене?

— Та питали.

— Що ж ти відповів?

— Я сказав, що у дядька Павла, себто у вас, корова здохла і що ви її повезли на м'ясокомбінат.

— А він?

— А вони кажуть: «Якщо вже захолола, то, мабуть, не приймуть».

— Ти кмітливий хлопець, Василю,— знову примружив одне око Павло Корнійович.— Ну що ж, продовжуй збирати машину, а я чкурну в Новоселівку. Один добрий приятель у куми запрошує,— моргнув другим оком дядько Павло.—А коли бригадир поцікавиться, вигадай знову щось.

— Не турбуйтеся, кумуйте.

Повернувся Векленко за кілька днів у тому ж новому піджаку й напрасованих штанях, віймув стрілками навколо трактора, задоволено чмокнув язиком:

— Якщо ми з тобою, Васю, і далі такими темпами будемо ремонтувати,— переженемо всіх наших майстрів, заберемо премію і всі інші лаври... Бригадир був?

— Та були.

— Питав про мене?

— Та питали. Дядько Павло тут так натужився, кажу, як двигуна на раму піднімали, що в нього аж апендицит лопнув.

— А він же що?

— Тепер лікарі апендицити відрізають, пояснює, як спритні кравці старі гудзики.

— Ну, гаразд, ти тут кінчай,— примружив одне око Векленко,— а я на новосілля гайну, брательник в нову хату переходить,— моргнув він другим оком.— Тільки на випадок чого, перед бригадиром не підведи.

— Гуляйте на здоров'я.

Після новосілля, повернувшись до майстерні, Павло Корнійович ледве впізнав свого трактора: він стояв, як новенький.

— Готовий?— радісно запитав помічника.

— Як бачите.

— А бригадир про мене питав?

— Більше не питатиме.

— Що ти знову йому зморозив?

— Сказав, що операція пройшла у вас невдало і навряд чи повернетесь живим.

— А-а-а в-він же що-о?— розгубився Векленко.

— Наказав хлопцям зібрати по три карбованці на вінки, а мене на курси трактористів посилає. Завтра їду... Ось ходімте, я вам щось покажу.

Мал. И. КОГАНА

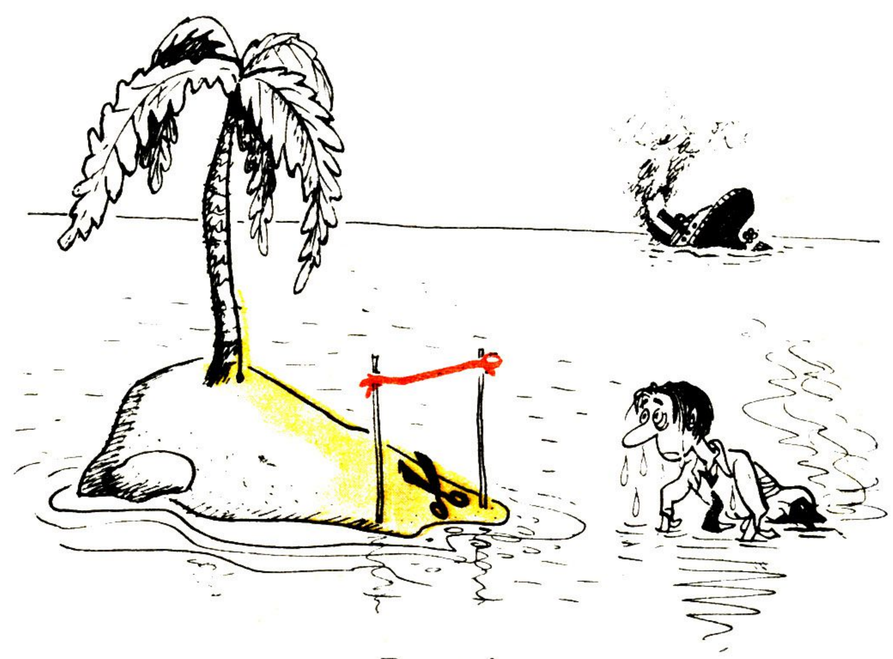

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

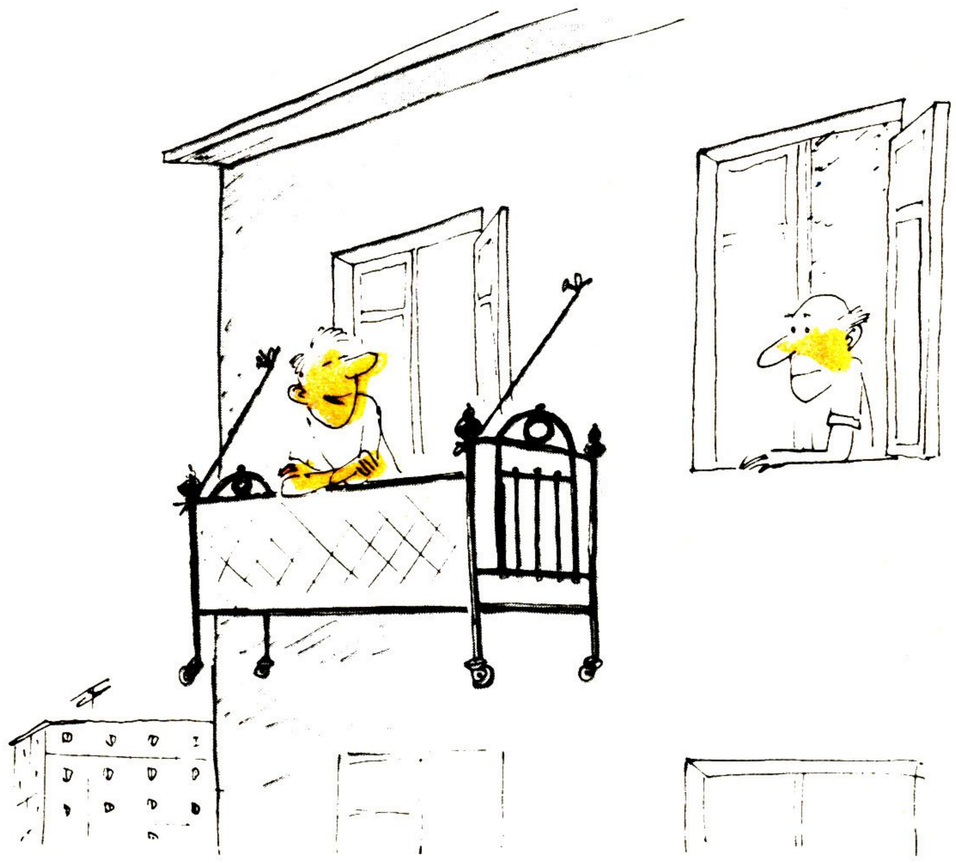

— Люблю спати на свіжому повітрі!..

Василь вивів дядька Павла на подвір'я майстерні, підняв рештки старої замащеної фуфайки і показав якісь деталі:

— Оце щоб знали — зайві вузли від нашого трактора. Може, вам знадобляться.

— Як зайві?— здивувався Павло Корнійович.

— Уже не було місця, куди їх ставити.

— А чого ж ти механіка не попитав?

— Не можна. Механік — ви ж самі казали — одразу їх оприбуткує...

...Другого дня Векленко почав розбирати трактора.

Анатолій ВОРОПАЙ.

БРИГАДИР-«МОРАЛІСТ»

Кузьма бригаді говорив:
— Ні, ви не думайте про себе!
Найголовніше — колектив;
За нього у вогонь — як треба!
А премію бригаді дав
За працю комітет профспілки —
Кузьма в рахунках не гадав:
Він щедрий був... до себе
тільки,

Буває так —
Мораль повчальну
Чита, навчає всіх Кузьма.
Запахне щось матеріальне —
І все. Моралі вже нема.

Юрій МОНДА.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Моди-антиподи.

ПРИСНИТЬСЯ Ж ТАКЕ

Прокинулась ранесенько дружина
І каже: «Милий, я не можу спати.
Приснилось, що ти шубку соболину
Мені даруєш на жіноче свято!»
Пробурмотів Олекса їй спросоння:
«Та я не проти — дійсно, сон хороший.
Приляж іще, моя кохана Соню,
Присниться, може, де узяти гроші».

Павло ТРОЯН.

ОБМІН

ГУМОРЕСКА

Оскільки моя черга на нову квартиру посувалася не так швидко, як хотілося, я подав у бюро по обміну житлової площі таку об'яву:

«Міняю терміново одну кімнату в комунальній квартирі з сусідами без ніяких вигод і без телефону й балкона на окрему, ізольовану двокімнатну квартиру з телефоном у новому, благоустроєному мікрорайоні неподалік від зупинки трамваю номер 5».

Через кілька тижнів до мене прийшов чоловік.

— Це ви подавали оголошення? — простяг він мені бюлетень по обміну житлоплощі.

— Я,— кажу.— А що, у вас є пропозиція?

— Пропозиція то є. Та тільки мені дещо незрозуміло.

— Що саме?

— Ну — як же це так? Одну кімнату в комунальній...

— Так, на окрему, ізольовану.

— Причому — із сусідами?..

— З чотирма,— уточнив я.— Та ще з якими! У Микитенків, врахуйте, шестеро котів. Свириденки не можуть навіть яєчню засмажити без лайки. У Терези Лободи через той магнітофон не кімната, а чистісінько ремонтно-механічний цех. Тарасюк... Вибачте, при одній згадці про нього...

— І ви хочете, щоб хтось поміняв свій двокімнатний затишок на...

— Так!— твердо сказав я.— Бо, розумієте, набридло. Нехай ще хтось трохи поживе тут, а я...

— Але ви, очевидно,— наважився нарешті, перейти до головного гість,— маєте на увазі доплатити тому, хто погодиться на такий обмін?

Я ледве стримався, щоб не розреготатися.

— У мене в кишені,— сказав, намагаючись зберігати спокій,— одиноднісінький червінець шелестить. То про яку доплату може йти мова?

— Тоді, очевидно, в цьому обміні криється щось інше,— замислено пробурмотів собі чоловік.— Але — що? Скажіть відверто,— взяв він раптом мене за барки,— ви щось знаєте?

— Звичайно,— відповів я.— Про деякі речі я дізнався ще в середній школі, окремі відомості почерпнув в індустріальному технікумі. Але яке це має відношення до обміну квартир? Я ж сказав: просто мені остогидло...

— Неправда! — вигукнув гість.— Так не буває. Ви напевне щось знаєте. Якесь нове положення готується? Реформа? Переоцінка?

— Нічого такого я не знаю,— незнайомий уже став мені набридати.— Я запропонував, а ваше діло — або мінятися, або — до побачення.

— Ні, ні! — мало не заплакав гість.— Я б і радий помінятися. Але ж якби знав все напевно. Адже тільки-но прочитав вашу об'яву, як мені відразу стало ясно: щось готується. Щось буде. Але — що?

Саме в цьому місці нашу розмову перервали. Над моїми дверима дзенькнуло, і на порозі кімнати виріс довжелезний і тонкий, мов жердина, громадянин із бюлетнем по обміну житлоплощі в руці.

— Ви писали?

— Я.

— Тоді я хотів би уточнити...

— Нічого вам тут уточнювати!— раптом перебив жердину перший кандидат.— Без вас уже все тут уточнено, без вас тут уже й по руках вдарено. Так що — до побачення.

Виштовхавши конкурента в коридор, до Микитенкових котів, чоловік ніжно обняв мене і прошепотів:

— Я розумію: поки що це — таємниця. Але — дарма! Я готовий переїхати сюди хоч сьогодні. Ваші речі й меблі перевезу за свій рахунок. І — ради бога, не сприймiть це як хабар — скільки вам потрібно до зарплати?

Віктор КАПЛУН.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

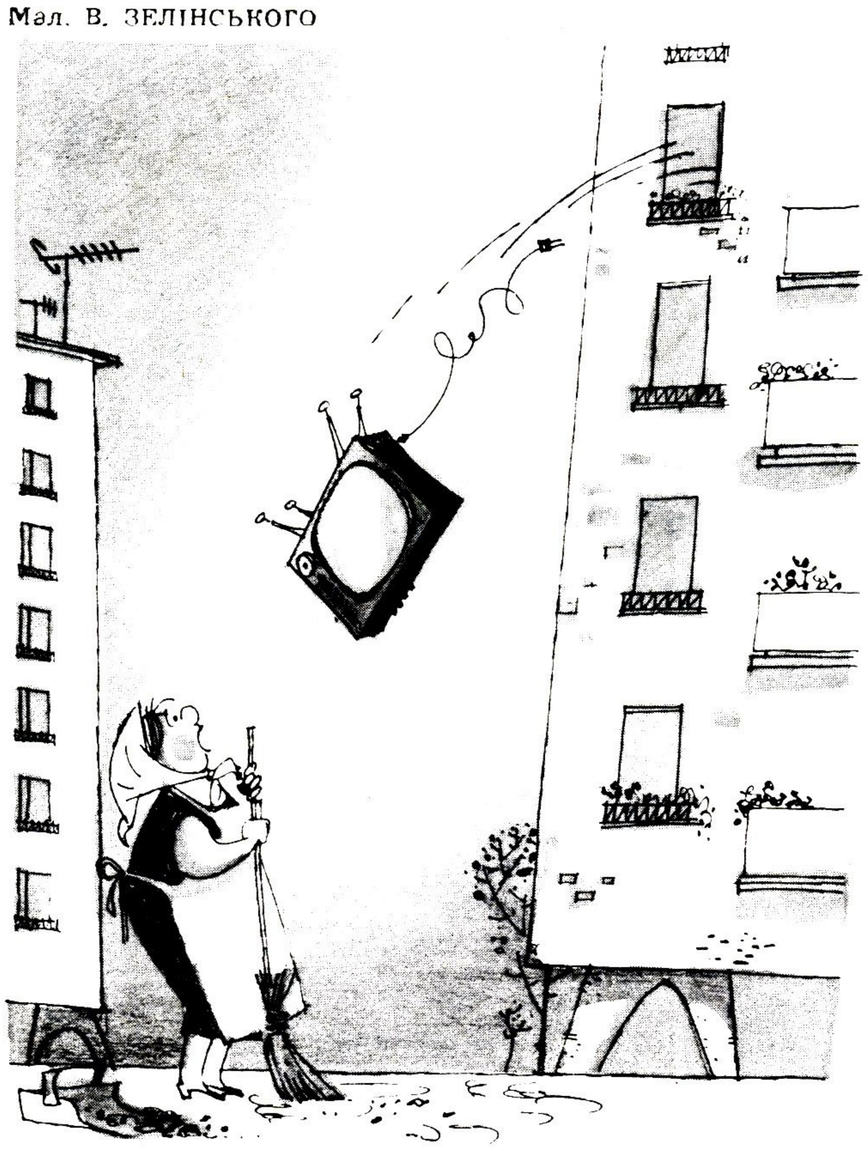

— Видно, наші знову програли...

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ЛЮБЛЮ — НЕ ЛЮБЛЮ

«Моя самотність, як весна, врочиста,
У товаристві розбуялих кленів
Палитиму сухе, торішнє листя.
Приходь до мене.
Не приходь до мене.

Людмила ОВДІЄНКО,
із збірки «Весняна повінь».

Я хочу, щоб ти був завжди зі мною,
Щоб все життя ти був моїм лише...
Не хочу зустрічатися з тобою,
Бо ти мені давно набрид уже.

У кішки-мишки я з тобою граюсь.
Мене ти ловиш. Я тебе ловлю.
Тобою я пишаюсь.
Не пишаюсь.
Тебе люблю.
Тебе я не люблю.

ГОП, МОЇ ГРЕЧАНИКИ!

«Так гречно на душі,
Аж світиться гречано білий обрій...
...Вітання гречне.
...Гречкою сніги цвітуть».

Валентин ГРАБОВСЬКИЙ,
із збірки «Над Тетеревом».

Люблю я гречки білий цвіт,
Гречаний мед, крупу гречану.
І суп гречаний — на обід.
І з гречки кашу надзвичайну.

До гречки гречно прихилюсь...
Від мене зовсім недалечко
Сусід живе. Я подивлюсь,
Як знову він стрибне у гречку!
О, гречко!..

Юрій РИБНИКОВ.

ЕКРАН ТА АНТЕНА

Екран телевізійний гордовито
Своїй Антені заявив:
— Показую я людям Київ, Львів,
Несу новини їм з усього світу.
А ти? Ну, що ти значиш? Мов німа,
Стоїш ти поруч тут дарма!
...Антену вітром обірвало
І вмить зображення не стало,
Не чути слів.
...Мовчить Екран, мов онімів.

ОСЕЛ ТА ВЕРБЛЮД

Верблюда доля занесла
У відділ кадрів до Осла.
Він став проситися до штату,
Щоб працювати.
— Що вмієте робити? — Ослисько
прогудів.
— Та я...— Верблюд пихато
відповів,—
Умію ближніх обплювати.
Осел зробив помітку у папері
Й Верблюду показав на двері:
— У нас таких своїх, хоч гать гати,
Ідіть...
— Куди?
— Та хоч під три чорти!

———

Буває, що й Осли
Достойні похвали!

Володимир ГРАБОУС.
м. Ровно.

Вісті з того світу

ЕТИКЕТ КАТА

Піночет — диктатор Чілі —
Рукавички носить білі
В дні візитів і прийомів...
Етикет? Ні, суть не в цьому:
Кат хова звірячі кігті
Й руки, що в крові по лікті.

Василь СИНИЦЬКИЙ.

Штрихи до портрета

ОНУК СВОГО ДІДА

Депутат англійського парламенту, член виконкому консервативної партії сер Уїнстон Черчілль багато чого успадкував від свого знаменитого діда — ім'я і прізвище, титул лорда, добрий маєток із старовинним замком і чимало іншого. Та з усієї тої спадщини чи не найбільше припав до смаку серу Уїнстону шалений дідусів антикомунізм і антирадянщина.

Ще тільки ступаючи на шлях політичної діяльності, молодий Черчілль аж тремтів від нестримного поривання зробити щось таке, аби усі побачили, що він — справді внук свого діда, гідний продовжувач його справи. Він іще раз пригадав деякі сторінки біографії свого предка. Ось рік 1918-й. Його дід розробляє план оточення і знищення молодої Радянської держави, об'єднавши для цього 14 капіталістичних країн і російську контрреволюцію...

Уїнстон-внук заходився розробляти подібні ж плани. Тепер уже в розрахунку на сили НАТО. Навіть найневиправніші антикомуністи серед консерваторів і найзавзятіші вояки серед натівських «атлантистів» лише сумно похитували головами, коли сер Уїнстон викладав їм новітній варіант старого плану свого діда. Лише один англійський діяч захоплено схвалив його. То був Енок Пауелл, формально — правий консерватор, фактично — напівфашист, із яким молодий Черчілль швидко потоваришував. Правда, згодом сер Уїнстон дізнався, що навіть його дід, уперше побачивши цього Пауелла і вислухавши його войовничі плани, перепитував людей: «Хто цей божевільний?..»

Одне слово, довелося серу Уїнстону звернутися до деяких інших сторінок дідової біографії. Ось рік 1946-й. Дід виголошує в американському місті Фултоні свою горезвісну промову, якою й почалася «холодна війна» проти Радянського Союзу, залякування «радянською загрозою», заклики до гонки озброєнь і таке інше. Оце — якраз те, що треба! — вирішив войовничий онук і відразу ж визначив головний напрямок своєї політичної діяльності — став одним із головних фахівців з питань про «радянську загрозу», «загрозу комунізму», «загрозу зі Сходу» чи як там іще усе це іменується на лексиконі, успадкованому від Уїнстона Черчілля-діда.

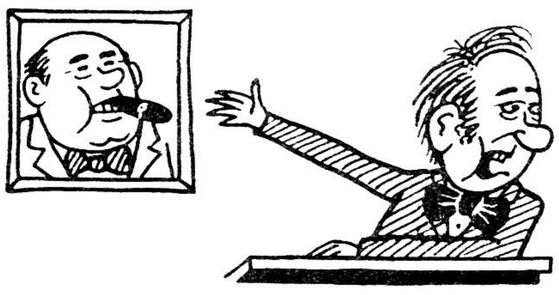

Саме на цьому малопочесному поприщі Уїнстон Черчілль-онук швидко й став помітною персоною серед англійських консерваторів і «атлантистів». У партії консерваторів він тепер, можна сказати, права рука самого партійного голови, «залізної леді» Маргарет Тетчер. Що ж до «атлантистів», то вони неодмінно запрошують сера Уїнстона на різні свої «наукові форуми» з питань тої «радянської загрози». Навіть сам генеральний секретар НАТО Йозеф Лунс хвалить сера Уїнстона Черчілля як людину, що «глибоко розуміє принципи і політику атлантизму». Он як!

Гідний онук свого діда частенько роз'їжджає по різних країнах і континентах. А, успадкувавши від діда і пристрасть до ораторства, не пропускає нагоди виступити з промовою чи доповіддю. І неодмінно хоч якесь словечко про ту «радянську загрозу» і про «агресивні радянські наміри» уткне в будь-яку свою промову, з будь-якого приводу.

От не дуже й давно сер Уїнстон на чолі групи англійських консерваторів зробив чергову подорож по деяких країнах Африки. Насамперед завітав до Сомалі. І, звісно ж, залякував тамтешніх політиків «радянською експансією». І так скрізь, де пролягав його африканський вояж: залякував і давав поради, як боротися проти тої «експансії», як запобігти тій «загрозі».

Коли ж повернувся додому, в Лондон, то скомпонував довгу доповідь про становище в Африці, зробивши і відповідний висновок. Який? А такий, що, мовляв, Захід повинен вжити негайних заходів, інакше (якщо не завтра, то, найпізніше, післязавтра!) вся Африка може стати «комуністичною»...

Ні, що не кажіть, а сер Уїнстон Черчілль-онук виявився гідним спадкоємцем сера Уїнстона Черчілля-діда!

Я. ВАЛАХ.

«Певні політичні кола на Заході добиваються того, щоб зірвати процес розрядки — причому не тільки в Європі. У тому ж напрямі йдуть і такі дії, як кровопролитне втручання країн НАТО в Заїрі, цинічний характер якого про людське око намагалися прикрити пропагандистським галасом з приводу вигаданої «радянської» причетності до цих подій».

(З газет).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Маскуються.

★ Жителі міста Ірпеня (Київщина) надіслали редакції листа, в якому скаржились на погану організацію автобусного руху.

Як повідомив заступник голови виконкому Ірпінської міськради тов. С. П. Трубенок, за недбале ставлення до своїх службових обов'язків та незадовільну організацію автобусного руху начальника автоколони Савченка В. В. з роботи знято. Вжито заходів до поліпшення роботи транспортників.

★ Про те, що Будинок побуту у селі Павлівці (Кіровоградщина) працює погано, перукарня майже завжди закрита і колгоспникам, щоб постригтися, доводиться їздити до райцентру, писалося в одному з листів до Перця.

Голова виконкому Світловодської райради тов. П. В. Колотієвський повідомив редакції, що

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

факти, наведені в листі, при перевірці підтвердились. За упущення та незадовільну організацію роботи директора побуткомбінату Донен-ко М. Г. з роботи знято.

★ Начальник технічного обмінного пункту Роздільнянського райоб'єднання «Сільгосптехніка» Чалюк Д. В. до роботи ставився байдуже, порушував трудову дисципліну, грубіянив підлеглим.

Про це йшлося в листі, що надійшов до редакції.

Як повідомив заступник одеського обласного об'єднання «Сільгосптехніка» тов. А. М. Ігнатович, за неодноразові порушення трудової дисципліни, грубе ставлення до замовників Чалюка Д. В. з посади звільнено. Роботу технічного обмінного пункту взято під контроль.

★ Пайовики села Станіславчика написали редакції про те, що зав. магазином Кравець І. І. та продавець Кравець Н. А. систематично обважують та обраховують покупців. Після втручання в цю справу Перця заступник голови правління Київської облспоживспілки тов. В. К. Ковтуненко повідомив, що листа перевірено на місці. Наведені в ньому факти підтвердилися.

За порушення правил радянської торгівлі та невиконання плану товарообігу завмага Кравця І. І. та продавця Кравець Н. А. з роботи знято. Для покращання роботи сільмагу намічено ряд конкретних заходів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

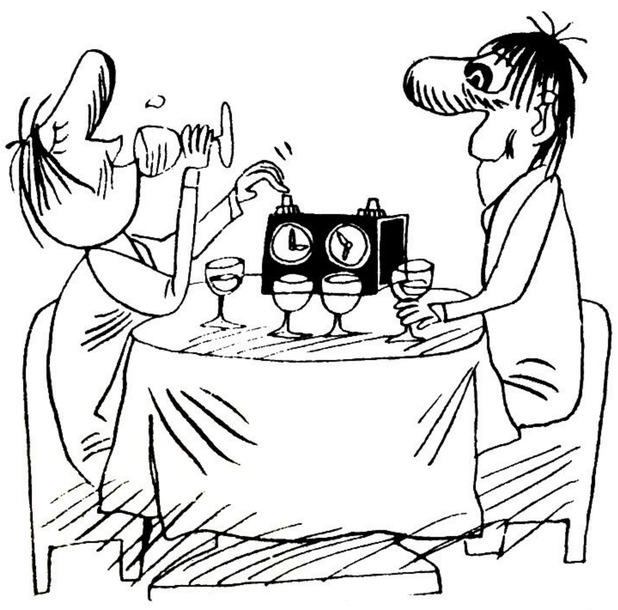

Без слів.

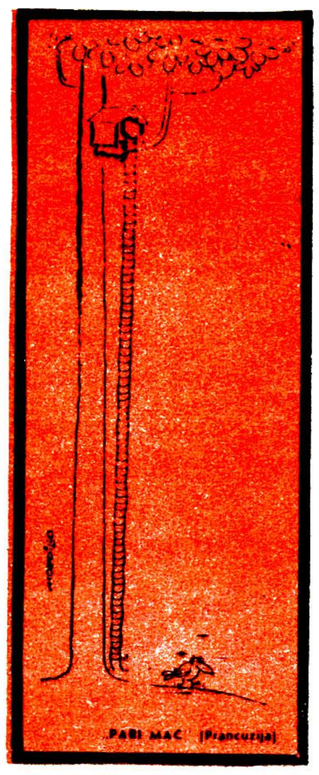

Без слів.

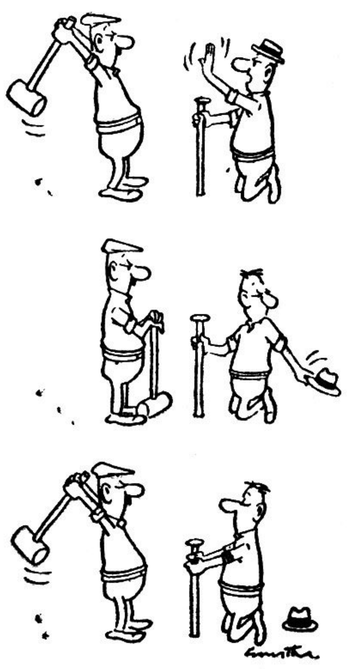

— Шкода капелюха...

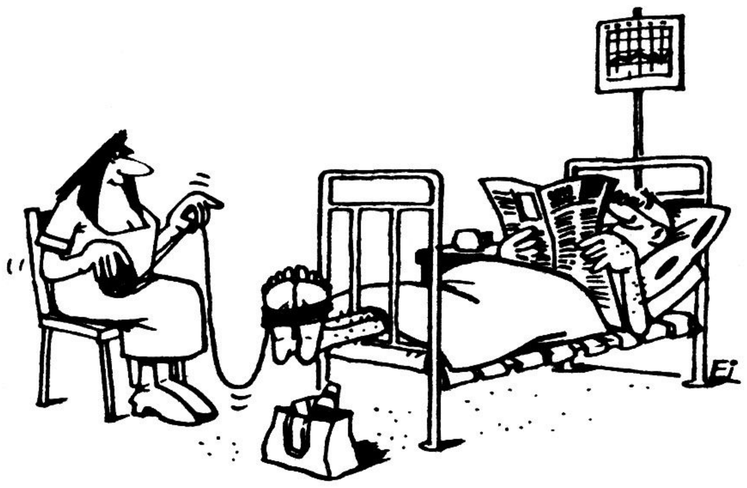

Без слів.

З польського гумору

У РЕСТОРАНІ

— Кельнер, в супі, який ви мені подали, — тарган.

— Не беріть цього близько до серця: він багато не з'їсть.

ДУЖЕ ПРОСТО

Учителька до Єви:

— По ставу пливе пара лебедів. Як розпізнати, де лебідь, а де лебідка?

— Потрібно кинути їм шматок булки. Як пірнув, то лебідь, а як пірнула, то лебідка.

В ЛІКАРНІ

— Лікарю, я страшенно хвилююся, це в мене перша в житті операція.

— Я теж: ви моя перша пацієнтка.

НА БАЛУ

Партнерка до партнера:

— Коли я з вами танцюю, то зал видається мені пустелею...

Захоплений партнер міцніше обнімає її і шепоче:

— Чому?

— Бо ви танцюєте, як верблюд.

ПРИВІД

Жінка до сусідки:

— Чи не можете ви мені позичити качалку?

— На жаль, ні, — я сама чекаю чоловіка...

НАБИВКА

— Яке чудове чучело лева! Звідки ти його привіз?

— З Африки. Підстрелив, як був із дядьком на полюванні.

— А чим він набитий?

— Дядьком.

ТЕЖ ВТІХА...

— У твоїй кімнаті зі стелі завше так тече?

— Ні, лише тоді, коли йде дощ.

ВИПРАВДАВСЯ

Дружина до чоловіка:

— Звідкіля ти вертаєшся в таку пізню пору?

— З лекції.

— І оце лекція тривала аж до четвертої ранку?!

— Так, бо лектор заїкався.

БІДНИЙ ЛЕЛЕКА

Малий хлопчина до матері:

— Мамо, у пані Ковальської вже шістнадцяте дитятко!

— А як вона себе почуває?

— Вона, начебто, добре, але лелека, мабуть, уже ледве дише...

Переклав з польської
М. КРИЛОВ

— Вам пощастило, я, врешті-решт, таки вирвав ваш хворий зуб!

Без слів.

Без слів.

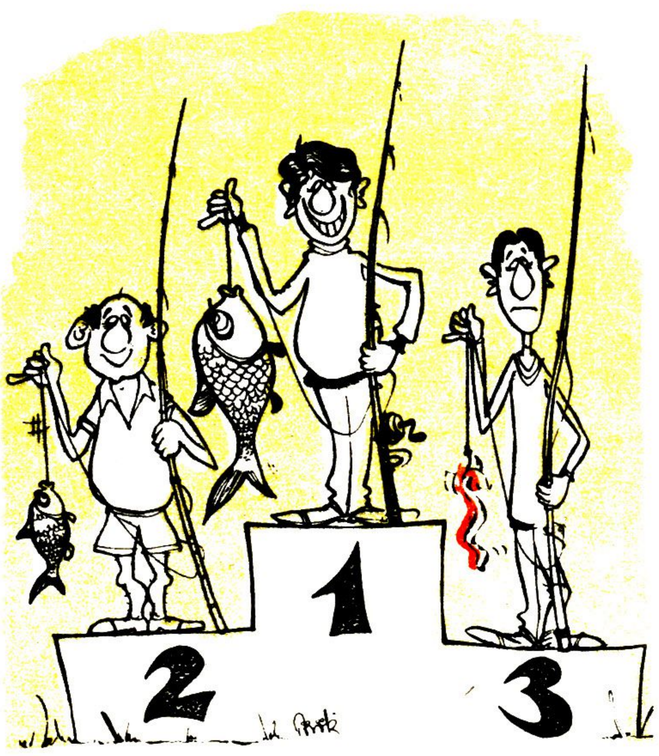

Без слів.

Малюнки з журналів «УРЗІКА» — Бухарест, «БТА-ПАРАЛЕЛІ» — Софія, «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «КВІК» — Мюнхен, «ПАРІ-МАТЧ» — Париж, «РОГАЧ» — БРАТІСЛАВА.

Страшне перо не в гусака...

«14 червня комісія склала акт по перевірці якості двигуна СМД-14 і встановила, що причиною дифекту несправностей двигуна є Городоцьке райоб'єднання «Сільгосптехніка» і двигун необхідно направити у Вінтовецьке відділення «Сільгосптехніка» для ремонту».

(З позовної заяви).
Надіслав Б. ДОВГИЙ.

* * *

«ОБ'ЯВА

В місцевому комітеті міськлікарні № 21 є путівки на сан-курлікування.

1. Курсовка Моршин з 10.6 — 3. 07. 78 г. — для захворювання органів травлення.

2. Одеса санаторій «Росія» з 24.4 — 17. 5. 78 р. для захворювання органів кровообігу.

Місцевий комітет».
Надіслав А. ПАНЧЕНКО.

* * *

«...Він тут всіма шановний. І премії завжди бере. На честь 60-річчя правління колгоспу відзначило його поросям...»

(З листа до редакції).
Надіслала Г. СВІРІНА.

* * *

«В нас ще спостерігається різке коливання живої ваги у молодих тваринників».

(З доповіді).
Надіслав В. ДІДИК.

Надіслав В. РЕЗНИК.

ВЕСЕЛИМ ОБ'ЄКТИВОМ

Фото В. Пясецького

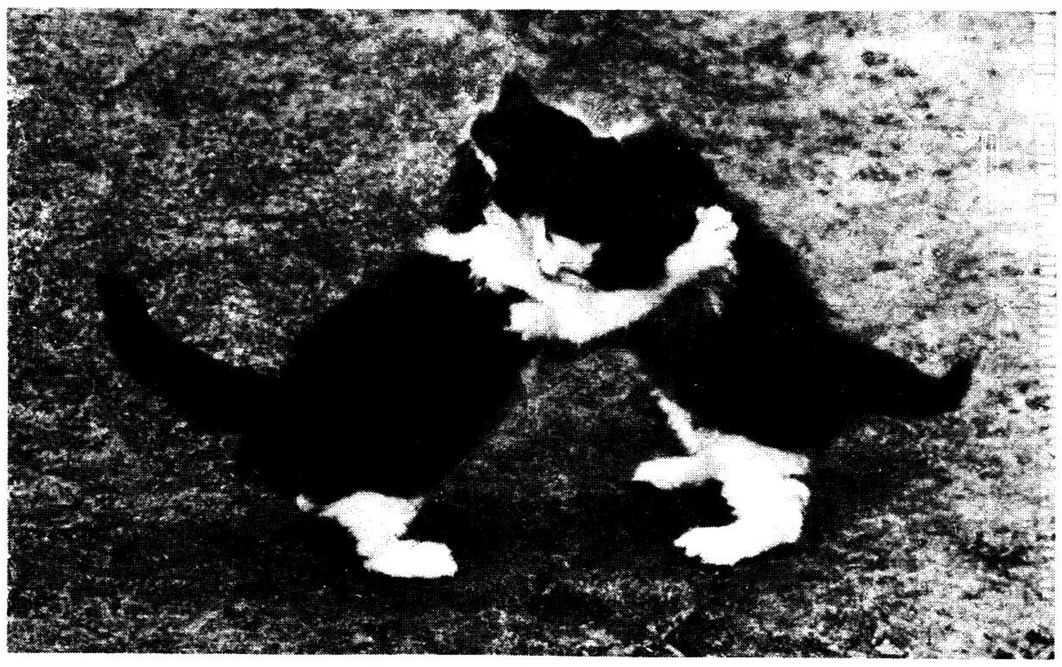

На першість двору.

Друже Перче!

Дев'ять років тому у селі Дзигівці біля млина місцевий колгосп почав зводити якийсь об'єкт. Будівництво оточили завісою таємничості, і тому ніхто з мешканців села не знав, що то має бути. Одні казали, що правління колгоспу готує трудівникам села сюрприз — музичну школу, інші погоджувалися з версією про сюрприз, але стверджували, що ним має стати будинок побуту.

Проте сюрприз, як виявилося, полягав в іншому. Звівши до половини стіни, будівельники залишили об'єкт. А дзигівці ось уже стільки часу марно намагаються відгадати: що ж усетаки ото будувалося?

П. ГОЛДИШ.

Ямпільський район
Вінницької області.

Хочемо, щоб ти передав наше уклінне прохання керівникам Хмельницького заводу залізобетонних конструкцій. Ми запрошуємо їх на відкриття радгоспної їдальні.

Коли приїдуть, ми дамо їм у руки меню, запропонуємо вибрати собі страви за смаком, заплатити за їхню вартість. А потім потиснемо руки і скажемо: «Дуже приємно було познайомитися. Щасливої дороги!»

Може, ти на це скажеш, що ми — люди негостинні. Не в тому річ, Перче. А в тому, що ніякої їдальні у нас нема. Її у 1976 році тільки почали будувати. А для того, щоб накрити її, ми замовили на Хмельницькому заводі залізобетонні панелі. Завод негайно ж зняв із нашого рахунку 5131 крб., а через кілька місяців повідомив, що для виготовлення панелей у них немає заліза. Ми змушені були віддати весь свій запас заліза — 8,5 тонни на суму 1469 крб. Але на заводі нашого заліза чомусь не оприбуткували, а міський фінансовий відділ, до того ж, ще й списав із заводського рахунку в бюджет весь залишок наших коштів. І тепер у нас — ні грошей, ні панелей, ні, ясна річ, — їдальні. От чому нам так палко й кортить запросити керівництво цього заводу до нас на обід.

О. ТРАЧУК,
директор радгоспу «Перемога»;
В. КАЗЕВ, секретар парторганізації;
Т. БОНДАР, головний бухгалтер;
Г. ГОТЕСМАН, юрисконсульт.

с. Михалківці
на Хмельниччині.

Вважається, шановний Перче, що цегла — це будівельний матеріал і нічого більше. Але, виявляється, вона може прислужитися і в електросправі, в чому ти можеш пересвідчитися, поглянувши на це фото. Якби не оті цеглини, що їх наші електрики почіпляли на дроти, ми, мешканці вулиць Свердлова та Суворова, сиділи б, напевно, без світла, бо без цеглин від найменшого вітру на електролінії або настає замикання або напруга підскакує до 380 вольт і горять у будинках запобіжники.

Може, десь, Перче, не чули про такий простий спосіб підтримання електромережі в нормальному стані, то тепер нехай знають.

КОЛГОСПНИКИ.

с. Лосинівка
Ніжинського району
Чернігівської області.

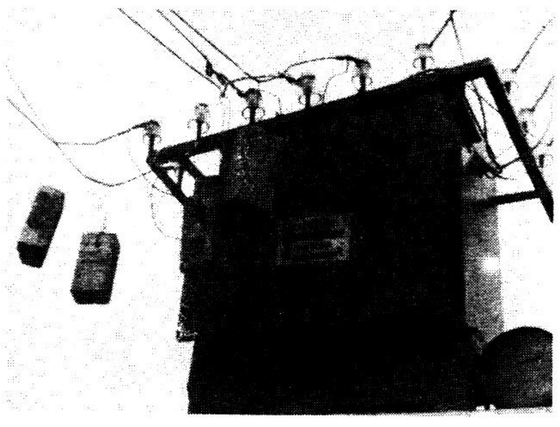

Народні усмішки

НЕМА ДУРНИХ!

Жандарм веде вулицею заарештованого чоловіка. Раптом вітер зірвав із голови арештованого капелюха й покотив по дорозі.

— Ой, мій капелюх! Пустіть мене, я наздожену капелюха! — кричить арештант.

— Нема дурних! Ти краще почекай, а я побіжу! — каже жандарм.

ПЕРЕД АТАКОЮ

Це було наприкінці першої світової війни. На передову прибули молоді солдати. Їм подали наказ до атаки. Але ніхто з окопів не виліз. Тоді підбіг молоденький кадет і, розмахуючи шаблюкою, закричав:

— Вперьод! Порублю!

А один солдат, хитро прижмуривши очі, й відповідає:

— Ваше скородіє, не хочемо по рублю! Якщо навіть по п'ятьорці дасте, все одно не підемо!

ЧИ ДОБРЕ В РАЮ!

Якось попа запитали:

— Чи добре в раю?

— А певно, що добре, — відповів піп, — ще жоден звідти не вернувся.

ВВІЧЛИВИЙ ПЕРУКАР

— О, у вас сьогодні черги нема?

— Та зранку сиджу, й ніякий чорт не приходить. Прошу, сідайте. Ви будете перший...

РЕШТУ ЖІНКА СКАЖЕ

Питає кум кума:

— Що ти говориш жінці, коли приходиш додому, ледве тримаючись на ногах, а в кишені пусто?

— Не знаю, — відповів кум, — а що треба казати?

— Треба казати: «Добрий вечір», а решту жінка сама тобі скаже.

Надіслав А. САСЮК.
с. Ладижинські хутори
Гайсинського району
Вінницької області.

ЩО БЛИЖЧЕ!

— Що ближче, — запитав Сергійко свого старшого брата, — місяць чи Африка?

— Місяць, — впевнено відповів той. — Місяць ми можемо побачити, а Африку — ні.

ВАЖКА

— Чому ти не відповідаєш? — запитує вчитель учня. — Що, дуже важке запитання?

— Ні, не запитання. Відповідь.

Надіслав І. ТУРЧИН.
м. Львів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Унікальний випадок трапився в Кіровограді: новосел — а про новоселів у нас, як правило, кажуть, що вони щасливі, — замість радіти при одержанні квартири, навпаки — сумував і навіть ладен був відмовитися від неї. Цим випадком зацікавився Перець і виявив, що драматична ситуація склалася з вини будівельників, які безвідповідально ставилися до якості роботи і систематично залишали після себе явний брак. Перець вирішив обнародувати цю прикру історію. Так у № 6 журналу з'явився фейлетон «Не хочу квартири!»

Відповіді на нього Перцеві надіслали заступник міністра будівництва підприємств важкої індустрії УРСР тов. М. Єнич і секретар Кіровоградського міськкому Компартії України тов. Ю. Фоменко. За низьку якість робіт на спорудженні житлових будинків звільнено з роботи головного інженера будуправління «Житлобуд» тресту «Кіровоградміськбуд» В. А. Сироту і виконроба І. Н. Крикуненка. Нині брак ліквідовується. Розроблено заходи щодо поліпшення якості житлового будівництва, яке знаходиться під контролем міністерства та міськкому партії.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 14 (1032). (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. 06. 1978 р. Підписано до друку 07. 07. 78. БФ 11619. Формат видання 70×108/₁₆. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03098. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

У країнах «Спільного ринку» продовжує зростати безробіття. (З газет).

Мал. М. АБРАМОВА

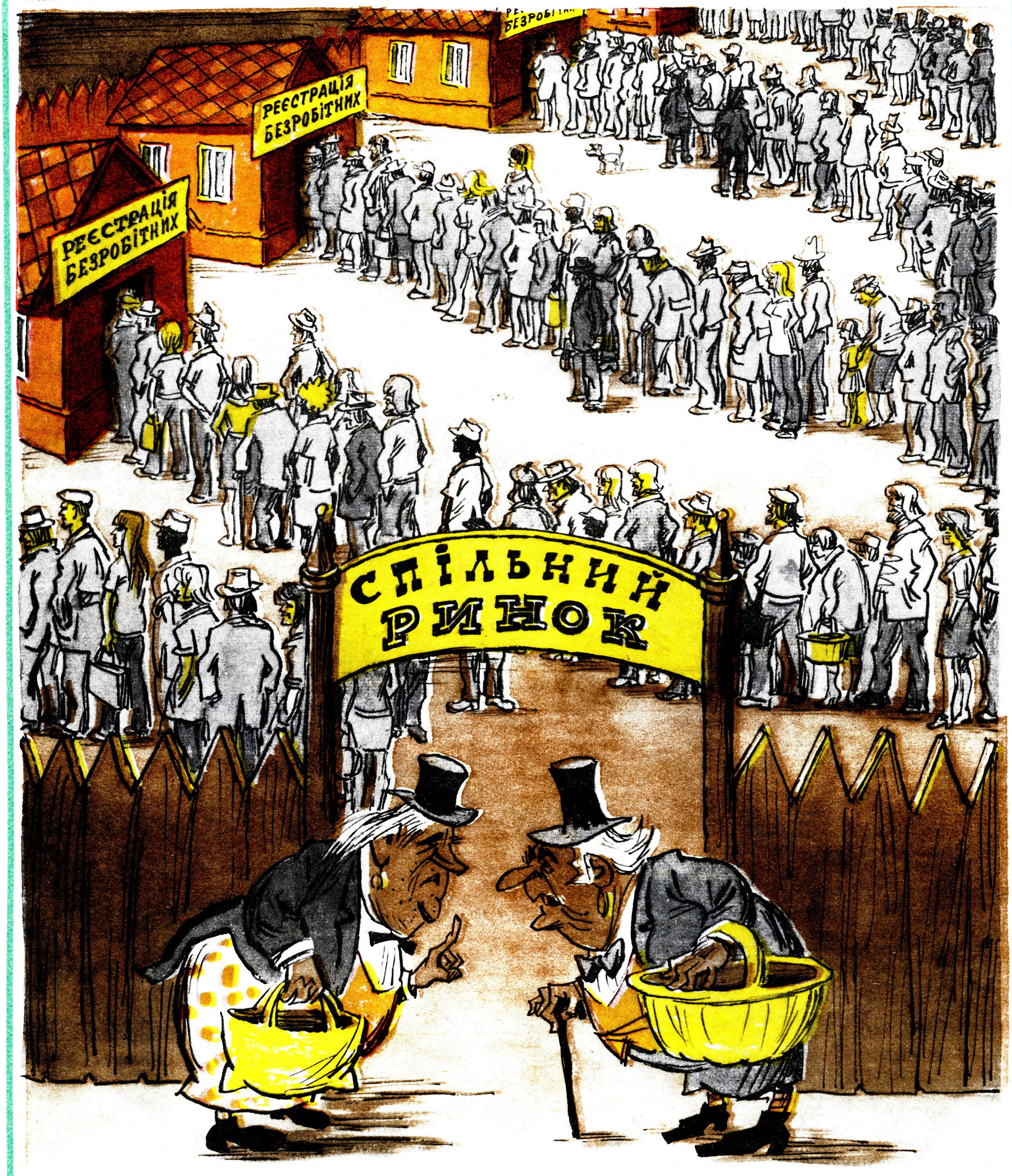

— На цьому ринку завжди великі черги!